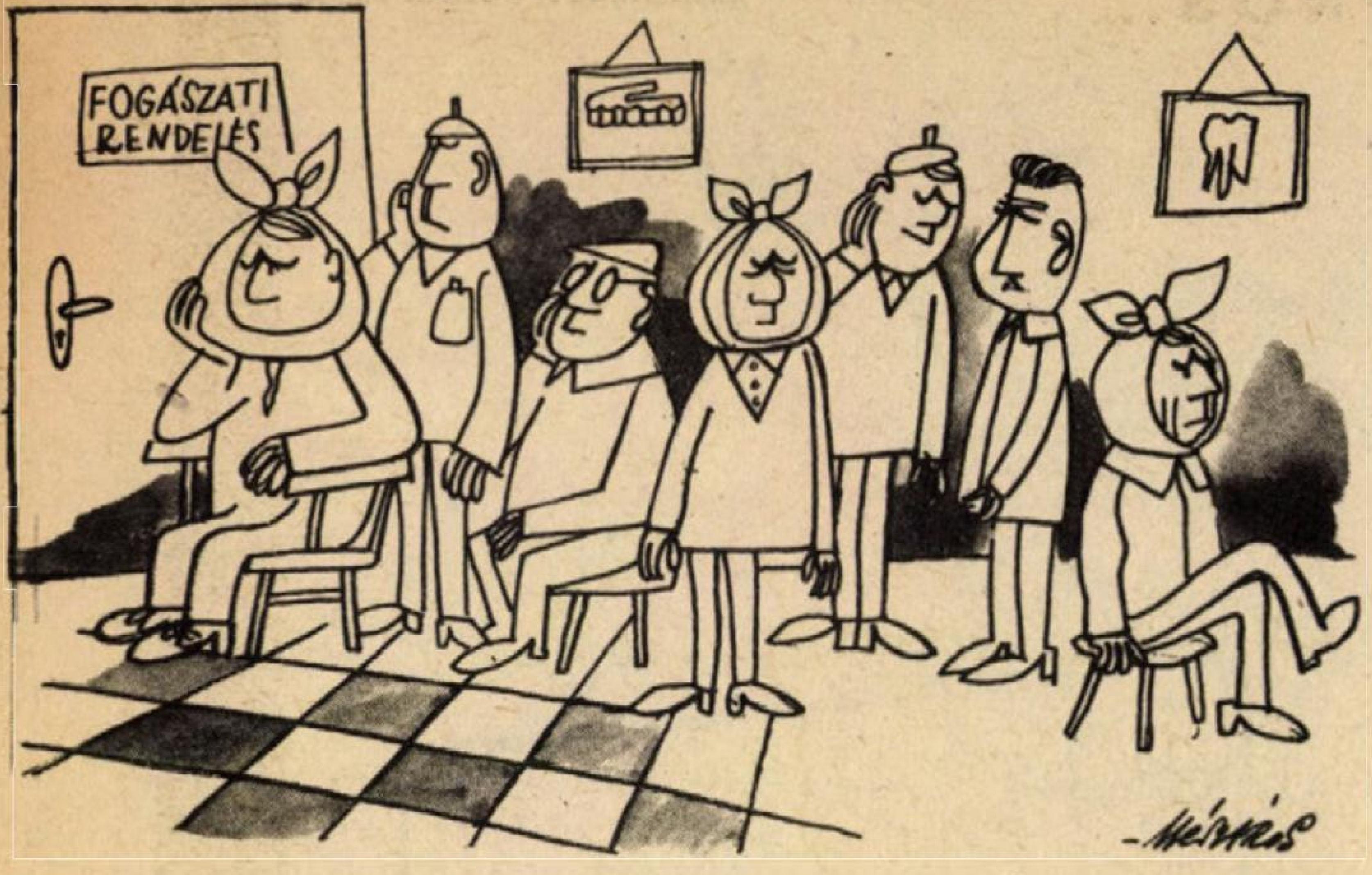
XX. évfolyam 10. szám Ára: 1 forint 1964. március 5.

INDUL A FUTBALLSZEZON

Vasvári Anna rajza

Összeforrott brigád

KÉRDÉSEM A ZÖLDBORSÓHOZ

Te konyhakertek üdvöskéje,
te fejedelmek főzeléke,
ki főzelékek fejedelme vagy,
ó, drágaság, ki sosem olcsó,
te édes, ízes cukorborsó,
kiért hevül e gyomor és ez agy,
téged oly gyakran falrahánynak,
kik jó ötlettel szolgálnának,
s hogy meg ne ártson néked hő, se fagy,
eltesznek télre és tavaszra,
szép üvegben vagy mélyfagyasztva,
hogy egész évben ily ifjú maradj!
A polcon állsz az üzletekben,
csábító, zöldes gyöngyszemekben,
a népszerűség nálad nem lohad,
és úgy mosolyogsz a vevőre,
hogy minden szív megszédül tőle,
hát súgd meg most egy titkodat!
E versírónak felesége
— a legzsengébbik borsót kérve —
hozott egy dobozt s ezt nem értem én:
ő főzte buzgón, mégpedig
reggeltől egész estelig,
ám azt megenni nincs remény,
s most azt kérdi e költemény:
te borsó, mért vagy kőkemény?

Lovászy Márton

Nem szerelmi házasság

Gergely Feri háromszor nősült. Mind a háromszor szerelmi házasságot kötött, és mind a háromszor megbánta, hogy nősült.

Mikor utoljára egyedül maradt, próbálta analizálni a történteket. Vajon nem az-e a hiba, hogy a szerelmes ember vak, és süket? Szívdobogással rohan az angyalkájához, ragyogva nézi. A hibái is tetszenek, a túlzásai is érdekesek. Egyik felesége például ici-pici nő volt, mindössze negyvenhat kiló; de ez a filigrán csöppség, mint menyasszony, egyszer hirtelen mérgében úgy szájon kapta hatalmas termetű vőlegényét, hogy a fogai táncra kerekedtek. Feri óriásit nevetett, nahát, a méregzacskó, de milyen elragadó, mikor dühös, meg kell enni, vagy legalábbis összecsókolni! Igen, de aztán a házasságuk alatt a kis feleség hol a cipőjét vágta az urához, hol a húsvágó deszkát, bizony, sőt, vak dühében lekörmölte a képét is. Persze a férj most már nem volt elragadtatva a kis feleség indulat-kitöréseitől; legutóbb, mikor a vasalót irányította a fejéhez, nyakon fogta az angyalt, és elverte, mint a kétfenekű dobot.

Az lesz a hiba, a szerelmi házasság — töprengett Gergely Feri. — Nem szabad többé beesni ebbe a tévedésbe. Legyen a nő közömbös számára, hadd lássa meg rajta a nemszeretem tulajdonságokat. Itt van például a kolléganője, akivel két éve dolgozik a számfejtésnél, Mecseki Rózsi. Csöndes, rendes, csinos, jólöltözött. Nem indulatos, nem szájas, a férfiakkal szemben tartózkodó. A fölöttesekkel szemben önérzetes. Őt kell megkérni.

Mecseki Rózsi igent mondott. Az új asszony meglepően jó partnere lett Ferinek. Ha labdarúgó mérkőzésre akart menni: gyerünk! Ha a férj gusztust kapott egy jó kis mulatásra: az asszony sohase beszélte le. Sőt. Őmaga is becsiccsentett, ment részeg mellett a józan csak bajt csinál. Szabadságukat a Tisza partján töltötték sátorban, télen síeltek, tavasszal gyalogtúráztak — Gergely Feri a markába nevetett. Hahó, nem esett ő a fejére! Rájött, hogy szerelmi házasságot kötni nem szabad.

Az első évfordulón el is mesélte nagy büszkén a Rózsijának, hogy minek köszönhetik a boldogságukat. Nem szerelmi házasság! — ez a vezérelv.

Az asszony homloka ráncba szaladt.

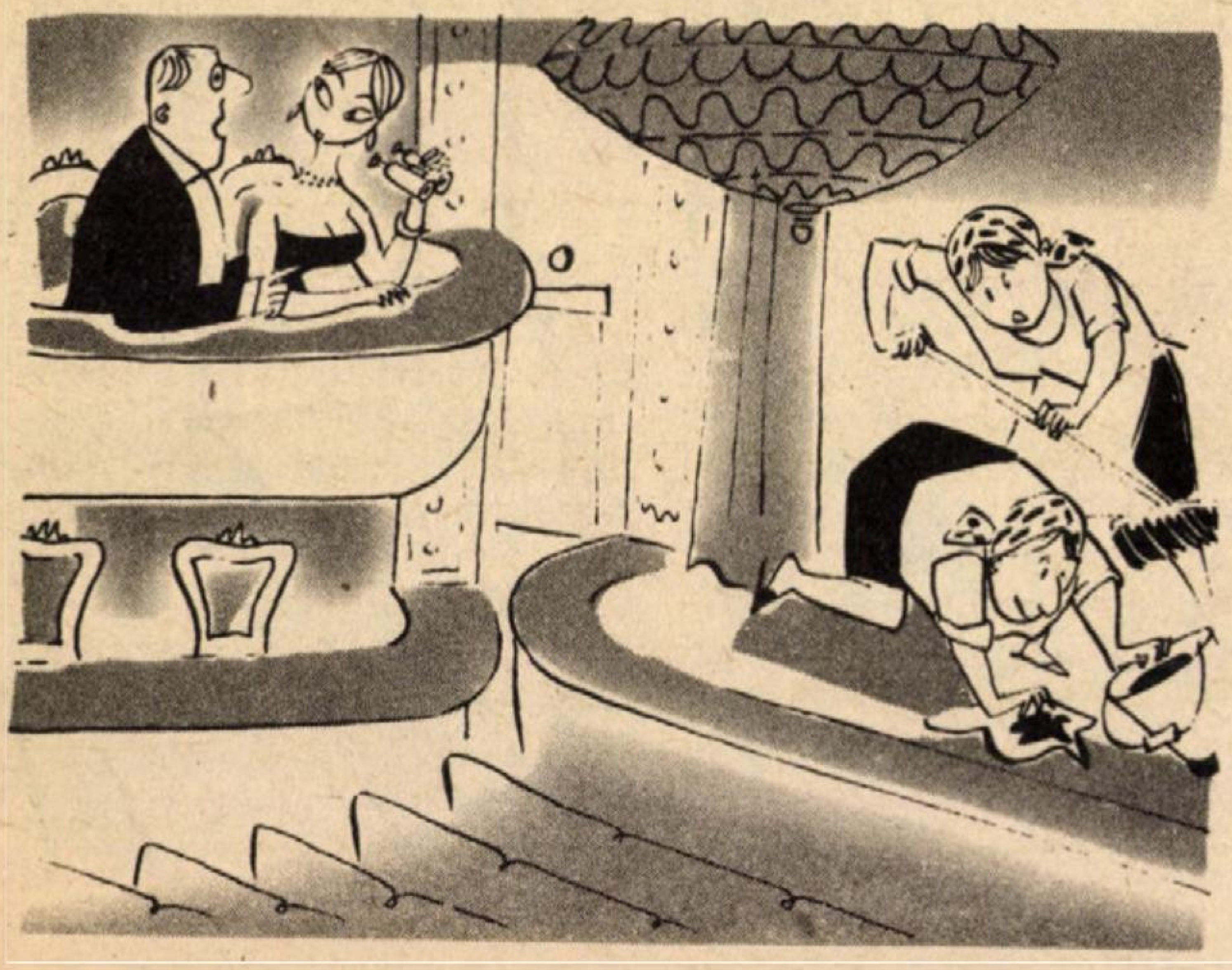
— Mikor megkértél — mondta —, két éve voltam szerelmes beléd. És azt hittem, te is szeretsz, csak a feleséged áll útjában a boldogságunknak.

— Te kis majom — nevetett Feri —, hát nem látod a nagy felfedezést? Elvettem egy nőt, aki nekem közömbös volt, és most olyan remekül élek...

— Eddig! — söpörte le a pezsgőt az asztalról Mecseki Rózsi. — Elválok! — kiabált —, ilyen emberrel nem élek együtt egy percig sem!...

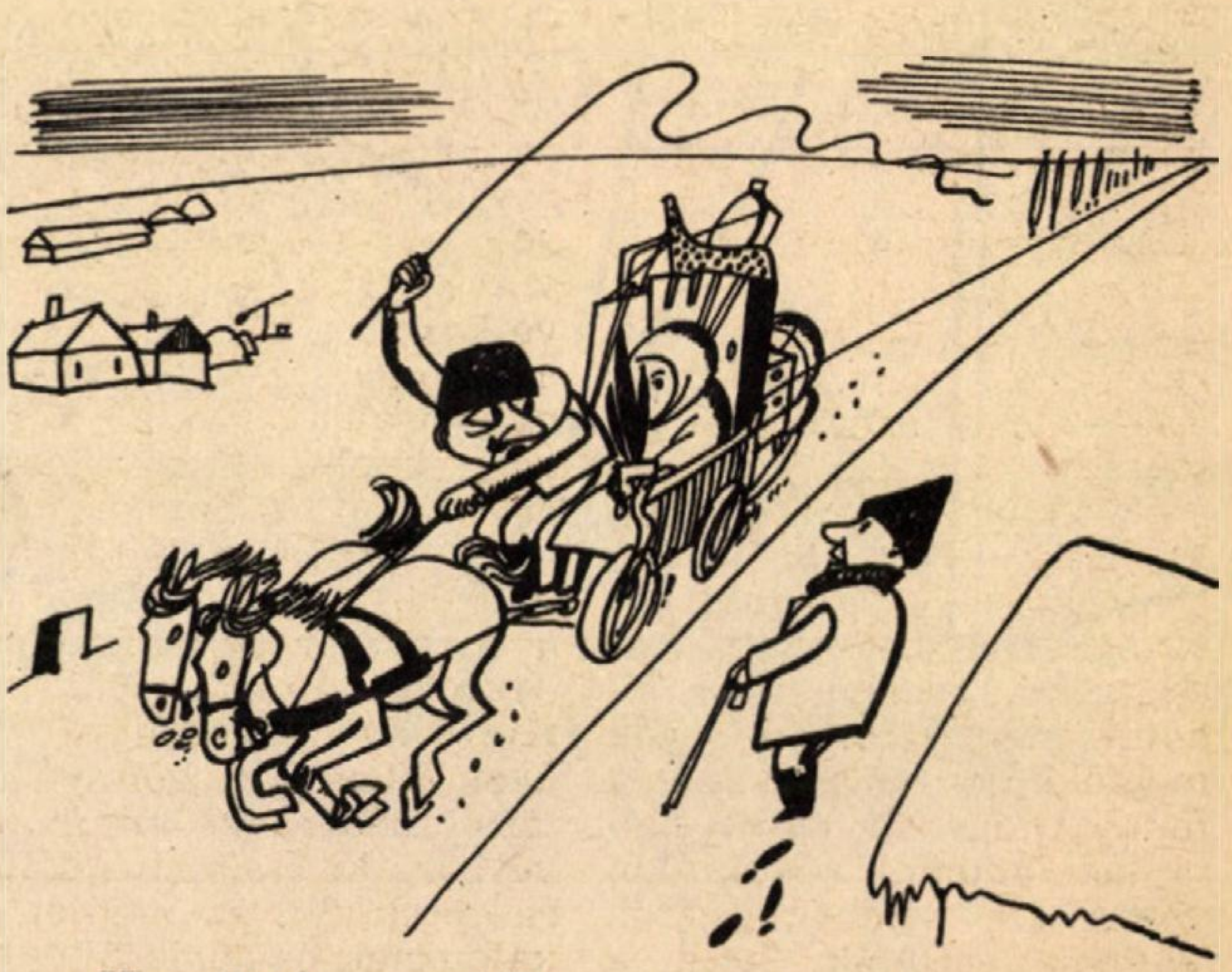
Török Rezső

Színházban

— Biztos vagy benne, hogy ez a negyedik felvonás?

Inkább a falu

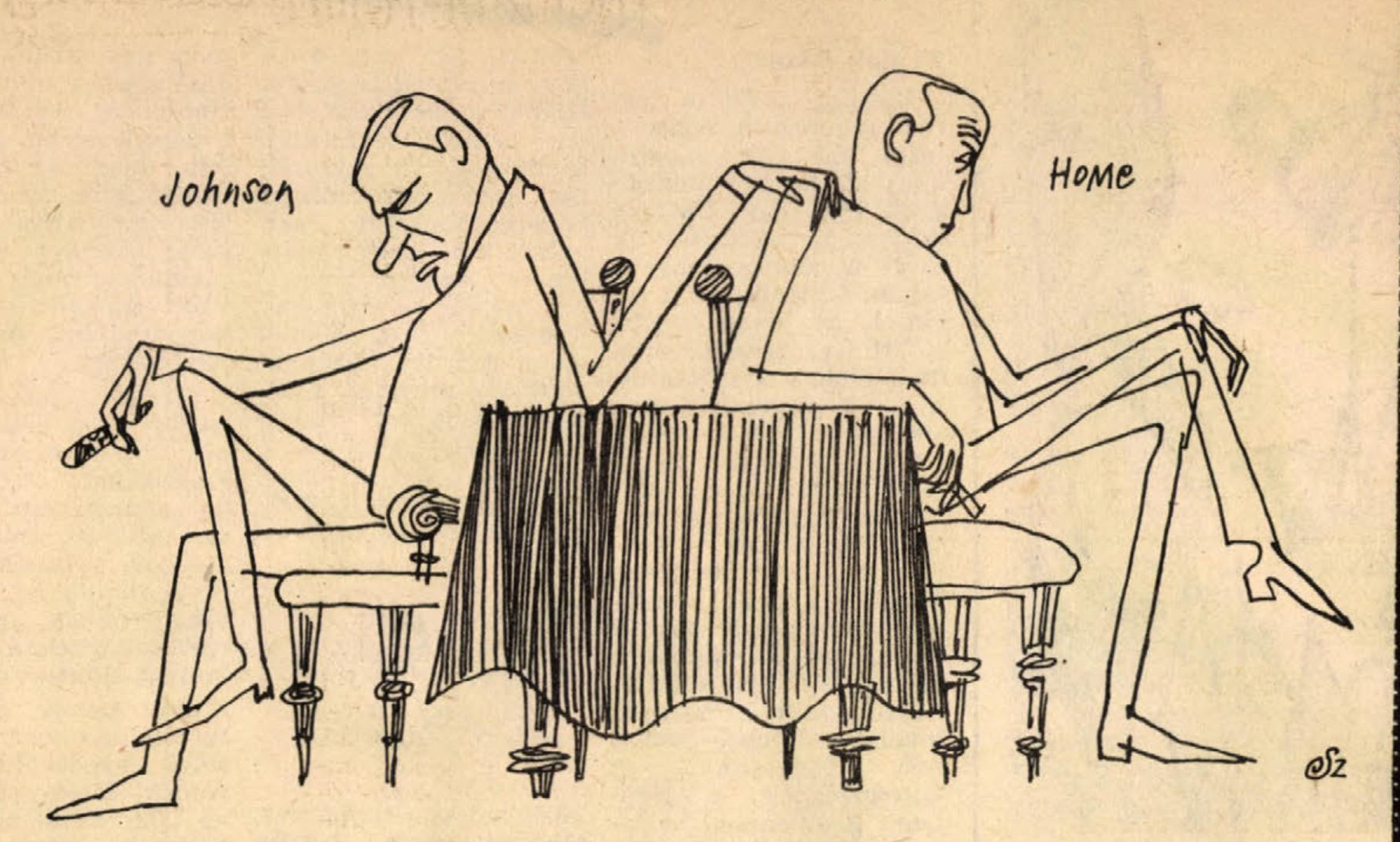

— Visszajöttek, szomszéd?

— Igen, még mielőtt megkezdik építeni az aluljárót a Nemzetinél!

KUBA—CIPRUS...

Szűr-Szabó József rajza

– Vigasztalódjék, Mr. Home, mindnyájunknak megvan a maga szigete...

Mostoha anyanyelvünk

A fontos az, hogy minél több idegen szót keverjen cikkeibe! — mondotta Krenyák Harry, a Proccvidéki Irodalmi Intézet sznobisztikai osztályának vezetője, amikor arra nézve kértem tőle tanácsot, hogyan tehetnék szert irodalomtudományi tekintélyre. — Ha csak olyan egyszerű magyarsággal ír — folytatta —, hogy akármelyik fejőgulyás megérti, nagyműveltségű esztétának semmiesetre sem fogják tartani, legföljebb... hogy is mondjam... hirtelen nem jut eszembe a szó spanyolul... de hiszen úgyis tudja!

— És mi lesz, ha nem értik meg, amit írok? — kérdeztem.

Krenyák osztályvezető széttárta karjait:

— Döntse el előbb, mit akar! Azt akarja, hogy megértsék, vagy azt, hogy elismerjék?

Jóindulatúan mosolyogva folytatta:

— Higgye el, gyerekjáték az egész. Nincs olyan magyar szó, amelynek ne lehetne megtalálni az idegen megfelelőjét. Persze az a fontos, hogy ne legyen lusta az ember, ne riadjon vissza a nehézségektől. Vannak esztéták, akik a könnyebb ellenállást keresve puszta nyegleségből leírják az első magyar szót, ami az eszükbe jut, mert léesne az aranygyűrű az ujjukról, ha kikeresnének a szótárból valami szép és univerzális műveltséget sugárzó kifejezést. Inkább kiteszik magukat annak a gyanúnak, hogy stílusukból csak úgy árad a nacionalizmus. Aki persze, nyakra-főre minden kritika nélkül magyar szavakat használ ott is, ahol megfelelő idegen szó áll a rendelkezésünkre, az ne csodálkozzék azon, ha rásütik az érthetőség bélyegét, s a fölösleges magyar szavak erőszakolásának következtében kialakul róla az a vélemény, hogy legföljebb magyarul tud. De ha leírja, hogy apologetikus, plaszticitás vagy duende, az olvasó kibújik a bőréből a tisztelet következtében. Az a fontos, hogy valaki sok nyelvet tudjon és egyszerre. Kiművelt emberkopf legyen. Megértést könnyű találni, bámulatot annál kevésbé. Aki csak világosságra törekszik, az menjen el kalauznak és kérje a jegyeket. Senki sem fogja félreérteni. De lobogó sem lesz belőle.

— Főként latin és görög szavakat ajánl? — kérdeztem.

Kedvesen vállat vont.

— Nem föltétlenül. A latin és görög szavaknak az a bajuk, hogy túlságosan átmentek a köztudatba, egyik-másik már undorítóan érthető, lekopott róluk a misztikus varázs. A kitaposott ösvény nem delikát ízlésű esztétának való. Viszont a lehetőségek örvendetesen megnövekedtek. Egyre több a nyelv és egyik idegenebb, mint a másik. Nem adok igazat Marrnak abban, hogy a nyelv felépítmény, de az bizonyos, hogy egyre magasabb építmény. Gondoljunk csak az afrikai nyelvekre! Minden tisztáson más nyelvet beszélnek. Üres kifogás tehát akármelyik esztéta nyafogása, amikor azt állítja, hogy nincs elég idegen szó gondolatainak kifejezésére, s ezért fanyalodik rá a magyar szavakra. Az ilyen kapitulánsról minden kultúrembernek megvan a véleménye. Szomorú, hogy az efféle provincializmus éppen akkor meri felütni a fejét, amikor végre itt az alkalom jóvátenni azt a tömérdek bűnt, amelyet Kazinczy és bűntársai elkövettek.

Megértően bólogattam, s úgy látszik, sikerült elnyernem az osztályvezető bizalmát, mert körülnézve közelebb hajolt hozzám és suttogva folytatta:

— És elárulok egy titkot. Még nagyobb hatást lehet elérni olyan idegen szavakkal, amelyeket senki sem ismer.

— Vannak ilyenek? — kérdeztem suttogva.

Alig hallhatóan válaszolt:

— Csinálni kell! Ide figyeljen! Mondok néhány példát. Transzvertifikális, nuklerótikus, geologisztika, jokularitás, kondotterizálás, kozmogens, kronopszihikus, frenoszintézis, katodermikus, koegregáció, hormogenetikus, dezinformiózis, moleréizáció, aurovízió, grimalditás, katromentális, prodominózus, metalepszia, nektográfia, represszendikus, termidorlotáns, meg effélék.

— És mi lesz — kérdeztem megdöbbenve —, ha valaki leleplez, hogy ezeknek a szavaknak nincs semmi értelmük, én találtam ki őket?

— Ugyan! — legyintett az osztályvezető. — Ki meri azt bevallani, hogy nem ismer egy idegen szót?

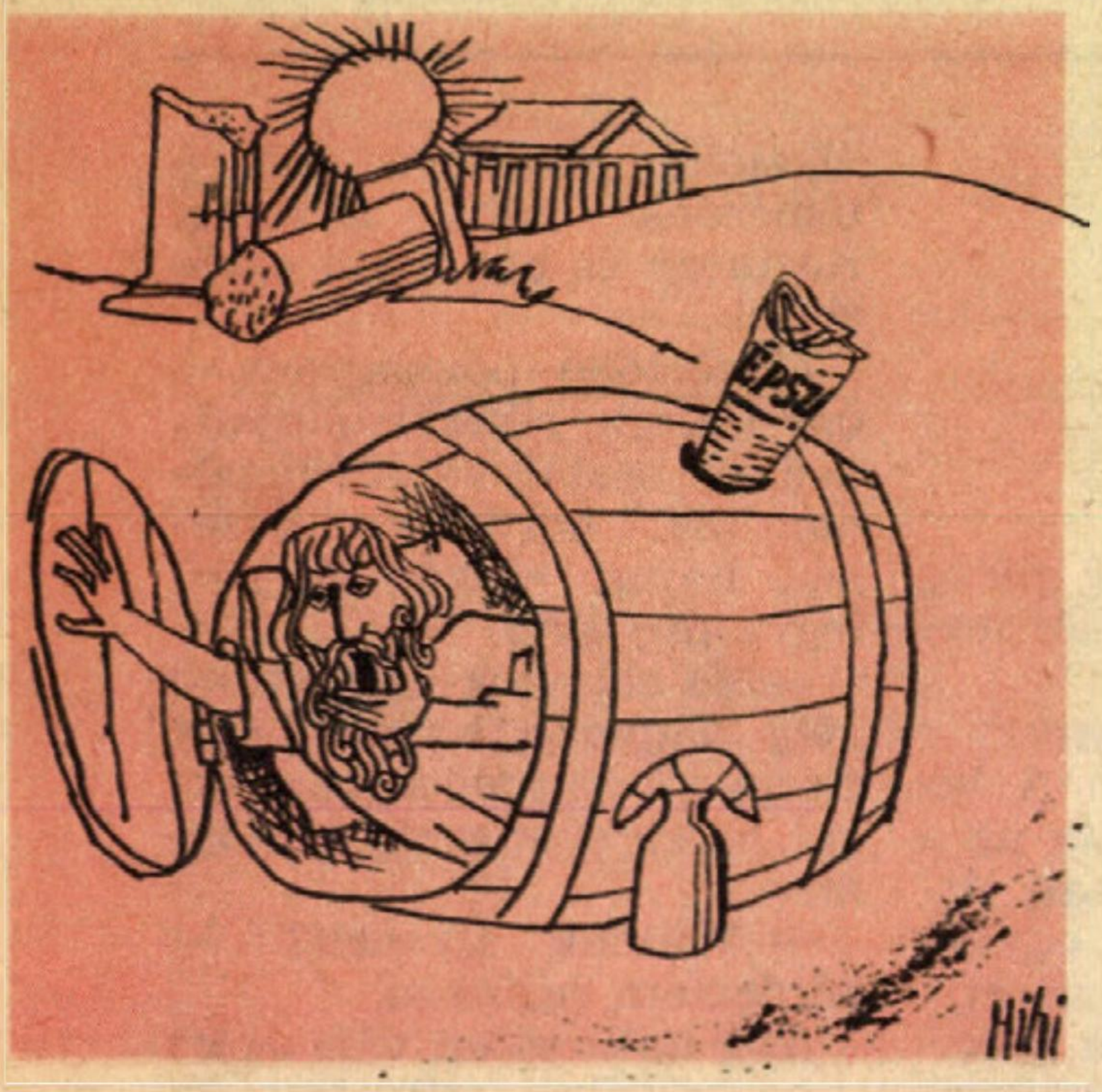
Feleki László

Soha jobbkor

– Nincs egy cigarettád?

Összkomfort az ókorban

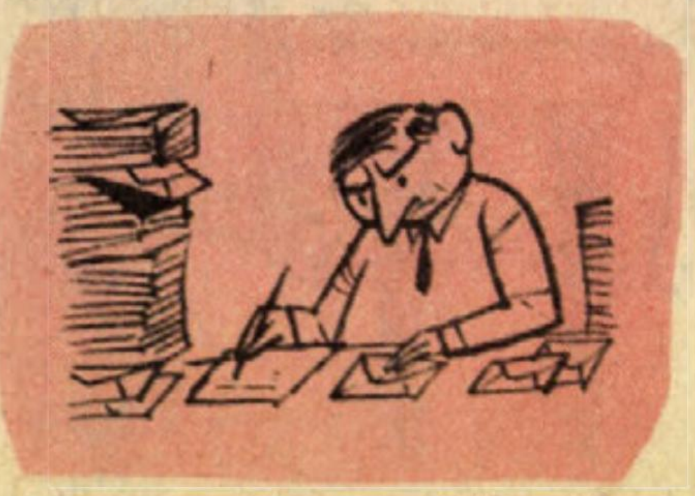

LEVÉL egyforintos ügyben

Tisztelt Uram!

Újdiósgyőrben a városi autóbuszon felszólította önt egy ellenőr, hogy forintos menetjegyét még egy forintos pótjeggyel egészítse ki, mert úticéljáig ennyi a tarifa. Kifizette ön a forintot, de aztán eszébe jutott, hogy sérelem érte, önérzetében megbántották. Következésképpen 160 soros, felháborodott és szenvedélyes hangú levelet írt a Ludas Matyinak, továbbá egy másik pesti lapnak, a Közlekedés- és Postaügyi Minisztériumnak, valamint a Borsod megyei Rendőrkapitányságnak, a Városi és Járási Rendőrkapitányságnak. Nem írt levelet a Megyei és Városi Tanácsnak, az Ügyészségnek, a Népfront Bizottságnak, a Nőtanácsnak, a Magyar Tudományos Akadémiának és számos más, fontos intézményünknek, ahová írhatott volna. Gondolom elegendőnek tartotta, ha csak négy-öt helyen foglalkoznak egyszerre és párhuzamosan az ön egyforintos sérelmével, hogy még véletlenül se növelje az amúgyis túlméretezett bürokráciát. Köszönet megértő méltányosságáért…

160 soros levele olyan terjedelmes, hogy rá sem férne lapunk egy teljes oldalára, bőven ki tudta volna tehát fejteni az önt ért sérelem lényegét és részleteit. De mivel önt valójában nem érte igazságtalanság, merő indulatból csupán a *feltevéseit* írta meg arról, hogy mit *gondolhatott* az ellenőr, amikor önnel az egy forintot megfizettette, és hogy az egyforintos pótköltség milyen *következtetésekre* sarkallta önt. Ennek alapján — minden konkrétum nélkül — tette meg feljelentését az ellenőr ellen. Azt írja, hogy az autóbusz ellenőr hivatali funkciójával visszaélt, szabálytalanul és önkényesen járt el önnel szemben, az ön megszégyenítésével aláásta a

közlekedési erkölcsöket, többletbevételt produkált a Miskolci Közlekedési Vállalatnak.

Ha csak újabb 160 sorban meg nem írja, örök titok marad, hogy mire alapozza ön ezeket a vádakat.

Fogalmam sincs arról, hogy milyen álláspontra helyezkedik feljelentésének olvastán a közlekedésügyi miniszter, vagy a borsod-miskolci főkapitány. Én az ő helyükben kiszámítanám, mennyi időt pazarolt az ön feljelentésére az iktatóapparátus, mennyi ideig tűnődött rajta az ügy előadója, amíg áttanulmányozta a feljelentést és mennyibe kerül majd az államnak, amíg az illetékesek dönteni tudnak. S mivel nálunk még egy alaptalan vádaskodással teli egyforintos ügy sem kerülhet a papírkosárba, elképzelem, hogy az esetleges tárgyalások, az érdekeltek meghallgatása és más, ilyenkor szokásos hivatali teendők, még tovább növelik az ezzel kapcsolatban felmerülő önköltséget.

Szerény megítélésem szerint meg kellene önnel fizettetni az összes költségeket: tintát, tollat, papírt, gem kapcsot és azt a munkaidőt, amelyet a minisztérium és a rendőrség munkatársai ennek az egyforintos ügynek a vizsgálatával eltöltenek.

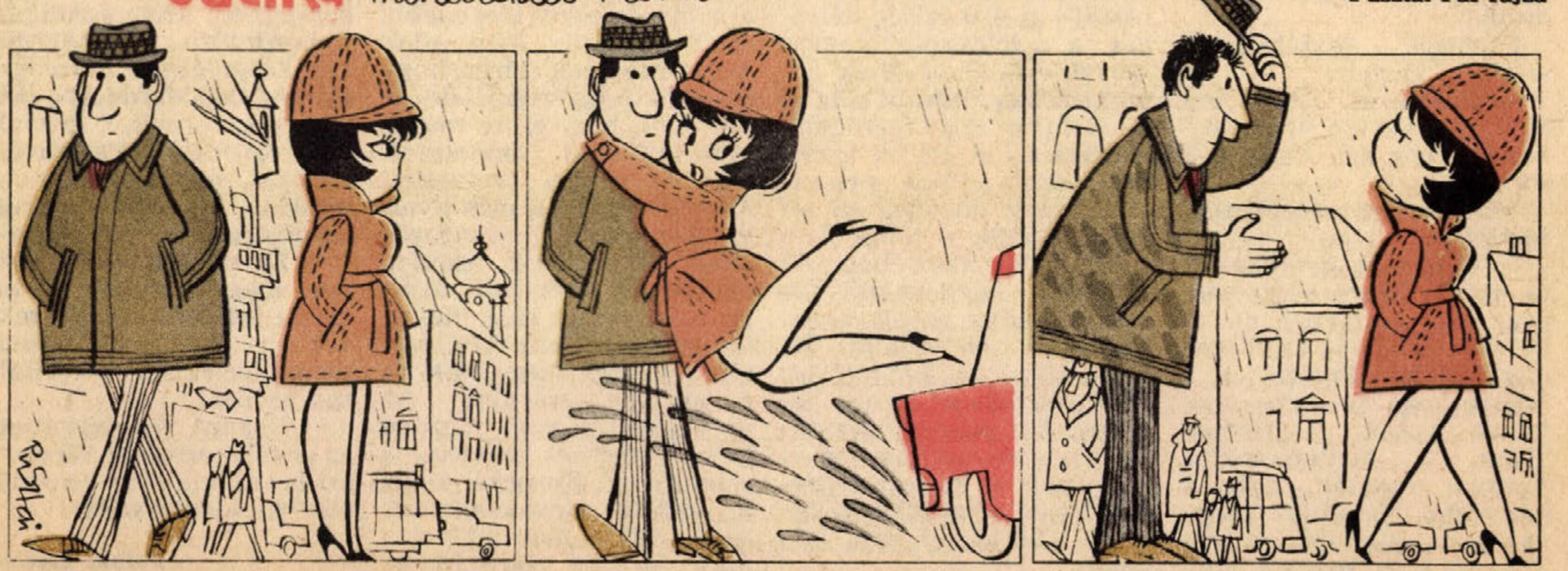
Erre persze én nem tudok befolyást gyakorolni. Csupán abban szeretnék jelen soraimmal az illetékesekre hatni, hogy az egyetlen helytálló vádpontot ejtsék el. Ön ugyanis vétkesnek találja — mint írja — a dús, feketehajú ellenőrnőt (mert nő az istenadta) abban is, hogy „sekrestye-stílusban… szinte szótlanul, finoman és diszkréten végezte a kötelességét" és csendben megválttatta önnel az egyforintos pótjegyet.

Arra kérem önt is, álljon el ettől a vádponttól! Elvégre be kell látnia, hogy a feketehajú ellenőrnő nem köteles a zsúfolt autóbuszon Újdiósgyőr és Miskolc között operaáriákat énekelni. Az ön potom egy forintjáért…

Földes György

Jucika menedéket keres

Pusztai Pál rajza

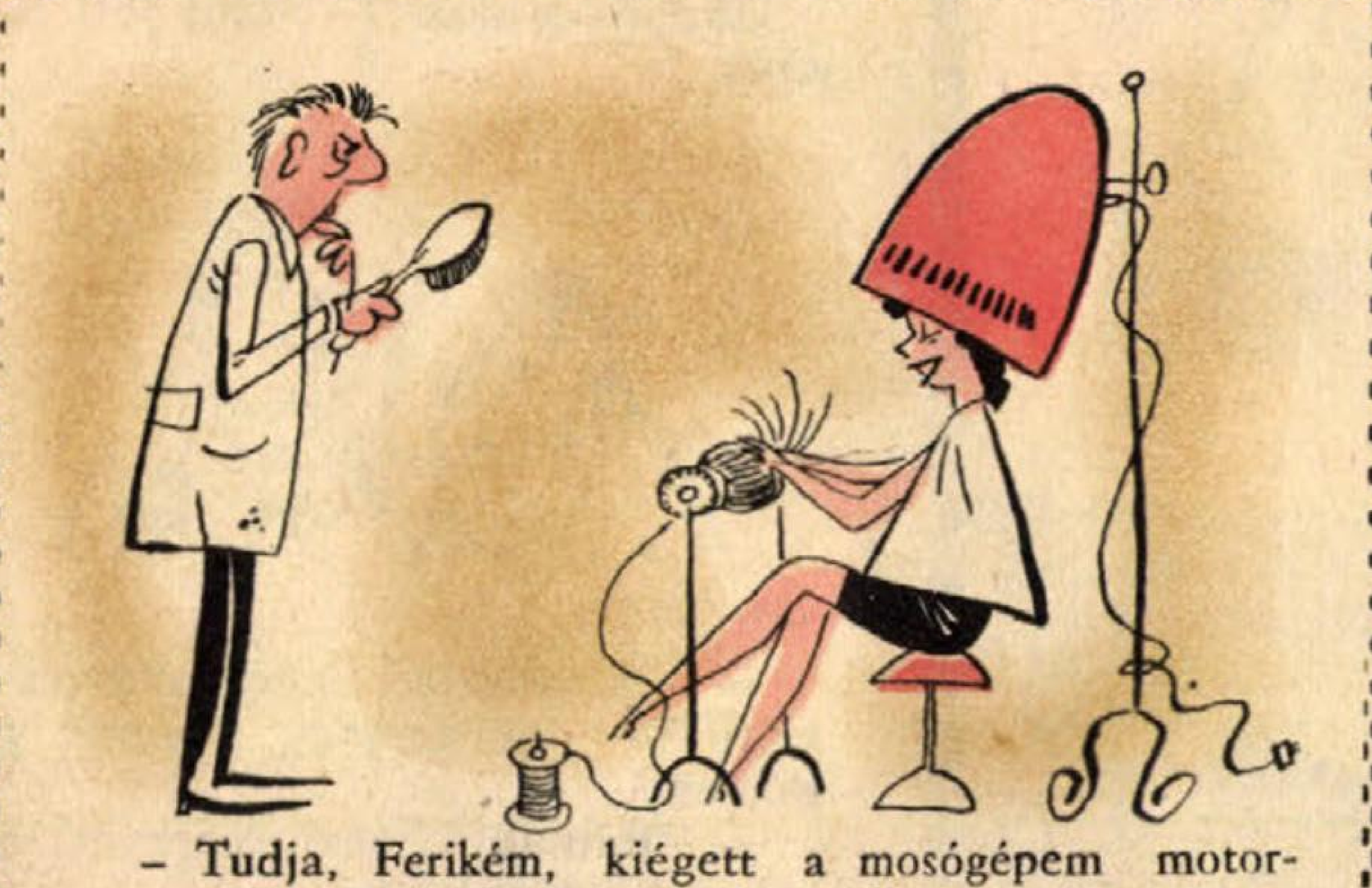
– Apropo, üdvözöllek a Nőnap alkalmából!

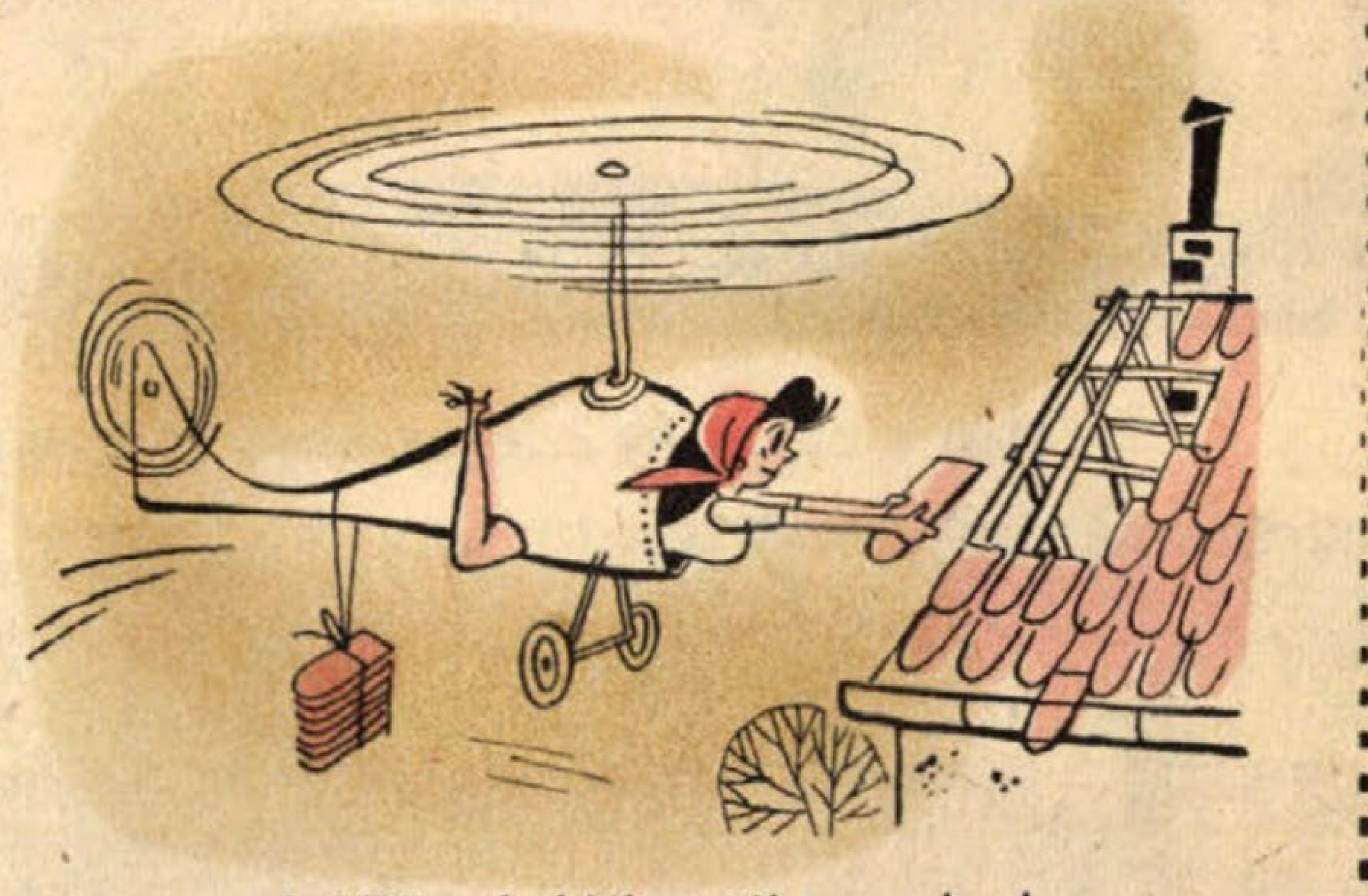
– Gyere, Ági, ma téged is beveszünk focizni...

A nő meg a technika

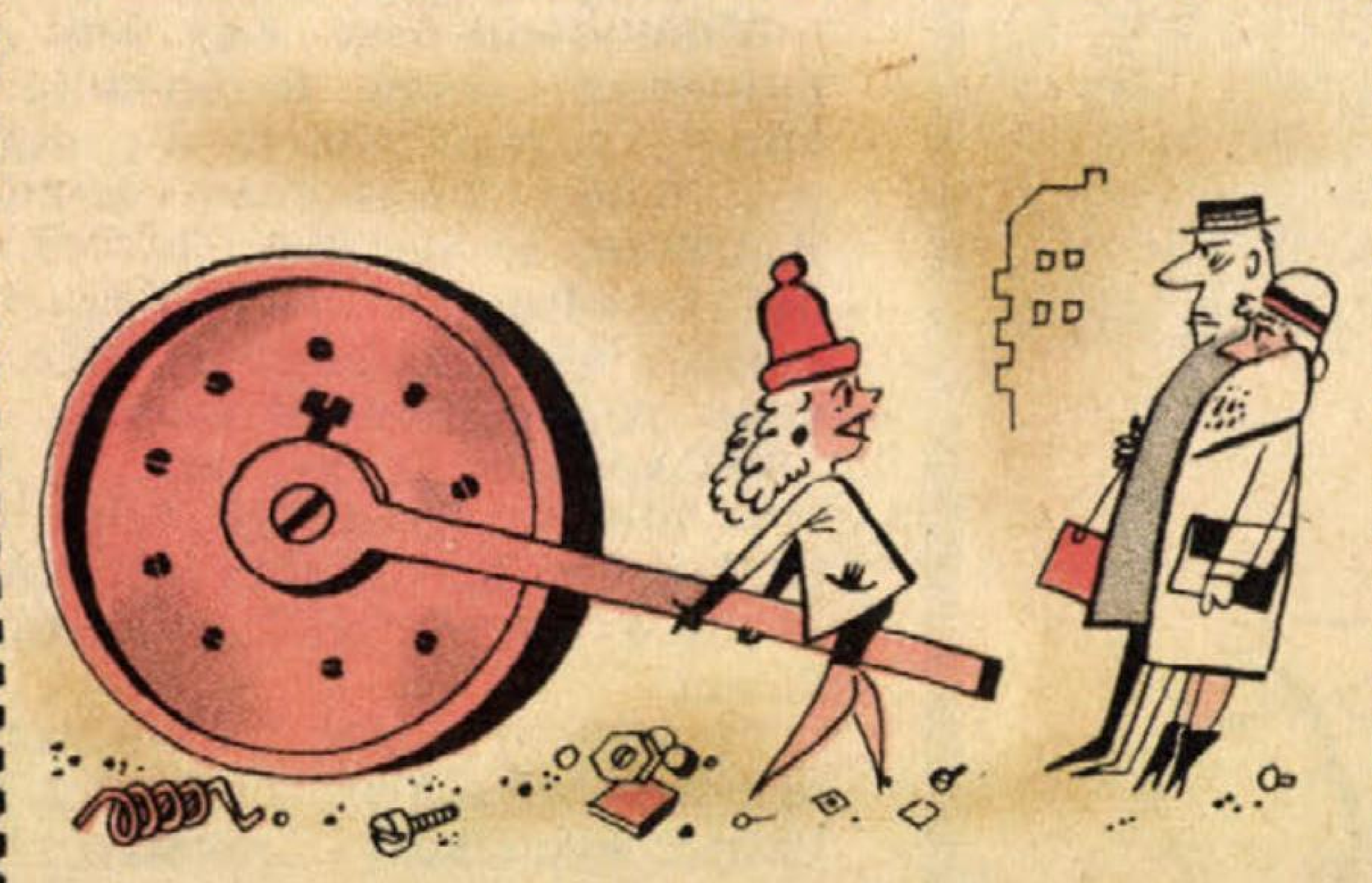
Toncz Tibor rajzai

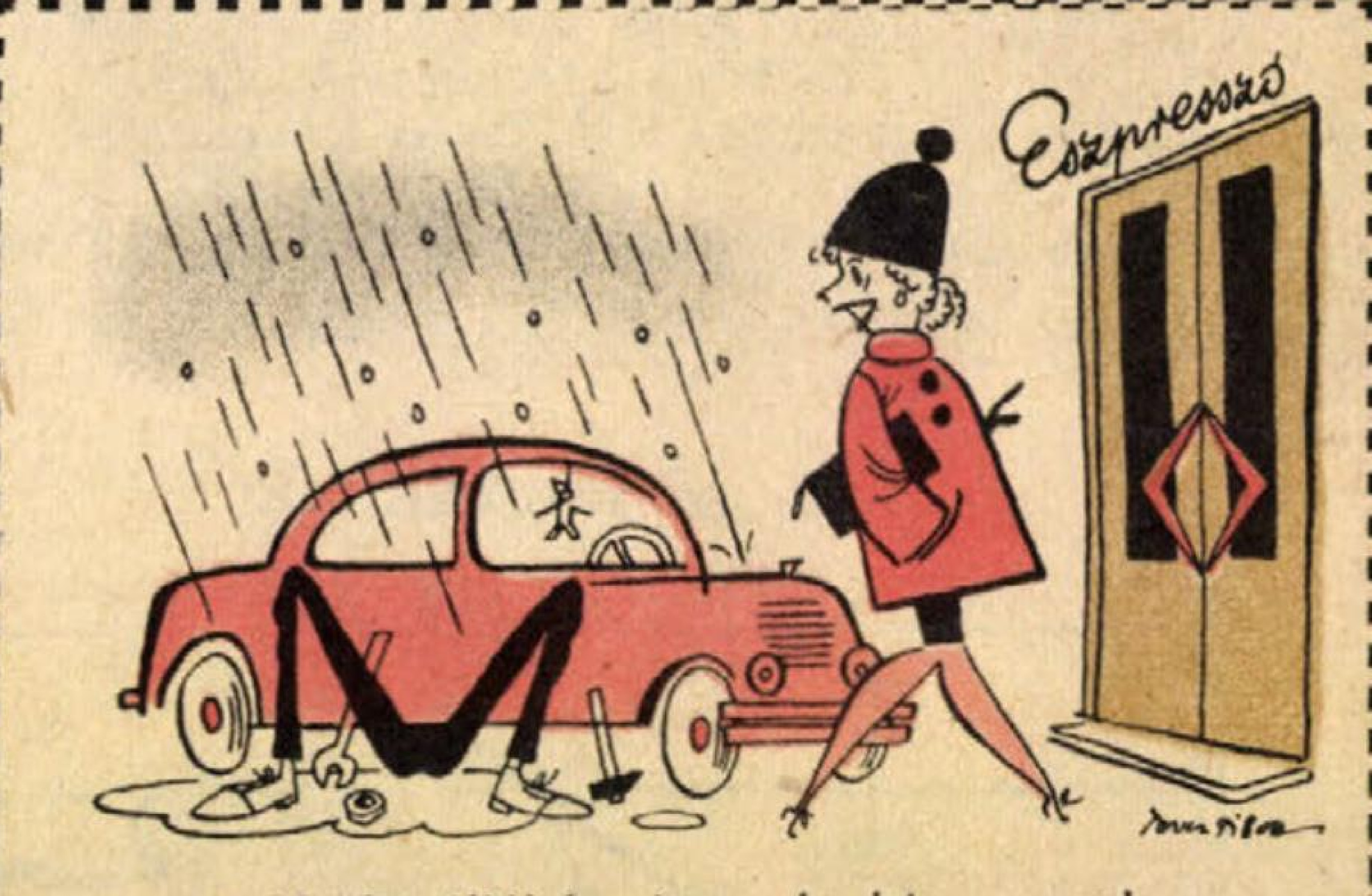
– Tudja, Ferikém, kiégett a mosógépem motorja... Most ráérek és megtekercselem...

A HKI-nak hiába szól az ember!...

Jól jön még ez otthon valamihez!...

– Majd szóljál be értem, ha készen van!...

MI A FONTOS?

Ódry Árpád, a nagy színész, szakmáját, munkáját, művészetét rendkívül becsülte. A pénzt, de még a sikert is alárendelt tényezőnek tartotta – szerinte a lényeg a színészi teljesítmény foka, az emberábrázolás, a költői élmény megelevenítésének igazsága volt.

Három-négy évtizeddel ezelőtt egy Ódry-szavalat, egy Ódry szavaló-est a verstolmácsolás csúcspontját jelentette. A hangversenyrendezők igyekeztek is tőkét kovácsolni maguknak Ódry vonzó erejéből, bár a művész vers-repertoárja nem volt valami változatos. Ezért történt, hogy egy hangversenyrendező vállalat igazgatója azzal a kéréssel fordult hozzá: tartson Ódry az ő rendezésében egy nagy szavalóestet, de a verseket ez alkalomra az iroda választaná ki. Közölte is nyomban javaslatát, amelyben egy sereg közepes versélő közepesnél is gyengébb, úgynevezett „bravúrszáma" szerepelt.

Ódry a leghatározottabban visszautasította az ajánlatot. Válasza akkor sem változott, mikor az igazgató, gyors egymásutánban, kétszer is felemelte a szokásos gázsi összegét.

– Köszönöm, nem vállalom – hajtogatta Ódry szilárdan, s a vállalkozó végül kifakadt:

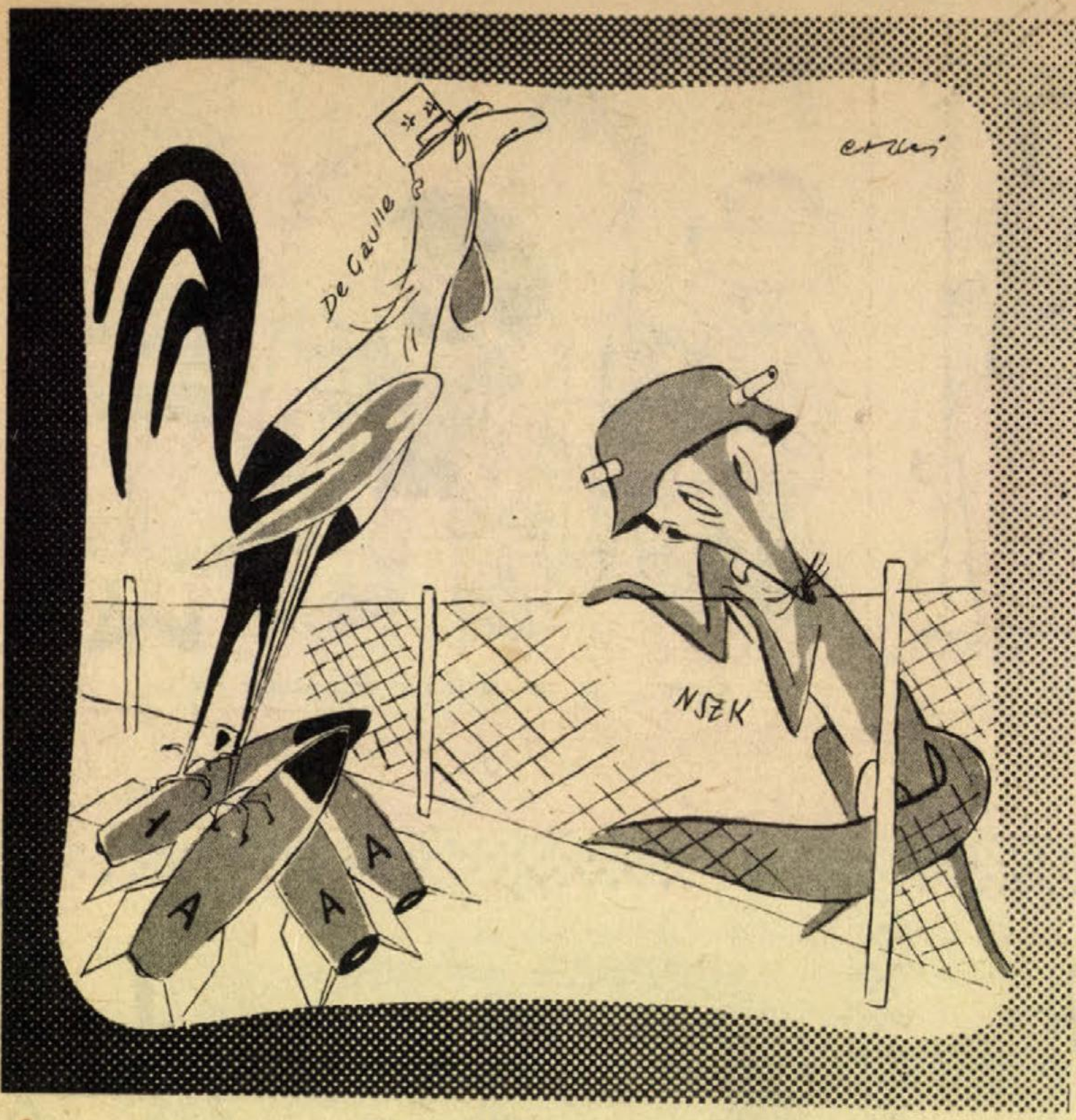
– De művész úr, gondolja meg... Betanulja ezt a néhány verset, s ezért több, mint a dupláját kapja tőlem, mint amennyit egy estéért Önnek fizetni szoktak...

– Szó sem lehet róla – fejezte be a vitát Ódry. – A versek silányak, s nekem nem az a fontos, amit kapok, hanem az, amit adok.

Békés István
anekdotáskönyvéből

A róka és a kakas

Erdei Sándor rajza

– Nem a kakasra fáj a fogam, hanem a dombra...

NYELVLECKE

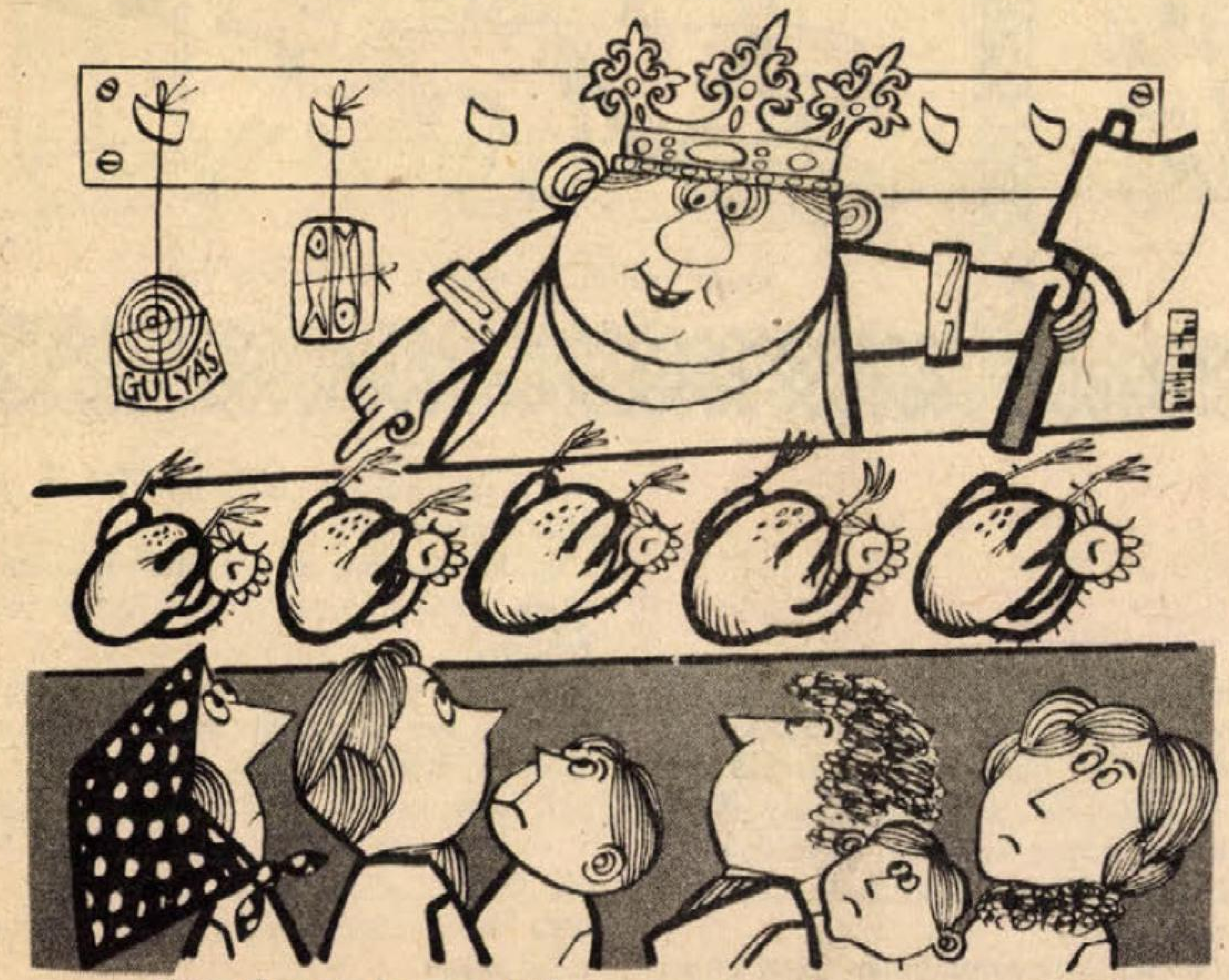
A „leltár" szó, ugyebár, kérem,
Csak egy állapotot jelent —
A „leltározás" szó jelenti
A cselekvést, amely teremt.

Ha olvasom a szörnyű táblát,
Azt, hogy: „Leltár miatt zárva!"
Szeretnék egy új szótárt dobni
A bolt üvegablakába.

Az ablakba dobandó szótár
Találó címe ez lenne:
„Nyelvünk kerékbetörőinek
Összegyűjtött összes szennye."

Gömöri Jenő Tamás

A mi Henrikünk

– Azt akarom, hogy minden magyarnak fagyasztott tyúk főjön a fazekában!...

Üldöznek egy viccel

Nem tudom, hogy az arra hivatott tudósok megállapították-e már a vicc terjedési sebességét? Szerintem gyorsabban terjed a hangnál, a fénynél. Másképpen nem történhetett volna meg, hogy a viccet, amelyet én Lágymányoson mondtam el reggel kilenckor egy ismerősömnek, féltizenegykor már egy Kőbányáról, villamoson érkező barátom mesélte el nekem.

Tíz perccel később a Tripla eszpresszó kávéfőzőnője kedveskedett nekem ugyanezzel a viccel, és ettől kezdve egész nap üldöztek vele.

Legtöbben így kezdték:

— Egészen új, ezt még nem hallottad.

Délfelé már huszadszor akarták elmesélni, persze nem engedtem, elárultam, hogy ismerem, de néhányszor mégis meghallgattam, hogy rávághassam: „Sokkal jobb poénnel tudom!"

Három órakor Tabajdi jött be hozzám.

— Az oroszlánviccet akarod elmesélni? — kérdeztem ijedten, gyanakodva.

— Dehogy! Száz forintot akarok tőled kölcsönkérni.

Megkönnyebbülve adtam át neki a százast, ő pedig megkérdezte:

— Milyen viccről beszéltél?

Elmondtam neki. Egy perc múlva hallottam, amint továbbadja Ilonkának, a gépírónőnek, ő pedig hangos kacaj kíséretében mondta el Klárinak, az viszont a hivatalsegéddel közölte, aki a minisztériumba készült a jelentésemmel. Ürömihez vitte az elnöki osztályra.

Odaszóltam Fenyérhez:

— Most negyednégy, félre odaér, három óra harmincötkor Ürömi titkárnője megtelefonálja Ilonkának a viccet.

Tévedtem... Már három harmincnégykor behallatszott hozzám, amint Ilonka sajnálkozva mondja:

— Az én viccem. Én meséltem el, így kerülhetett hozzátok.

A borbélynál már óvatos voltam:

— Ma vicciszonyban szenvedek. Kérem, kíméljen meg, ha véletlenül...

— Véletlenül tudok egy újat egy oroszlánról, amely...

— Ismerem.

Összecsapta a kezét:

— Lehetetlen! Egészen új. Tessék meghallgatni.

Borotva volt nála, meghallgattam. Persze, az én viccem volt.

Este rendezgettem a könyvespolcomat. Hátul, eldugva a lexikonok mögött egy 1910-es postásnaptárt találtam. Benne volt az oroszlános vicc...

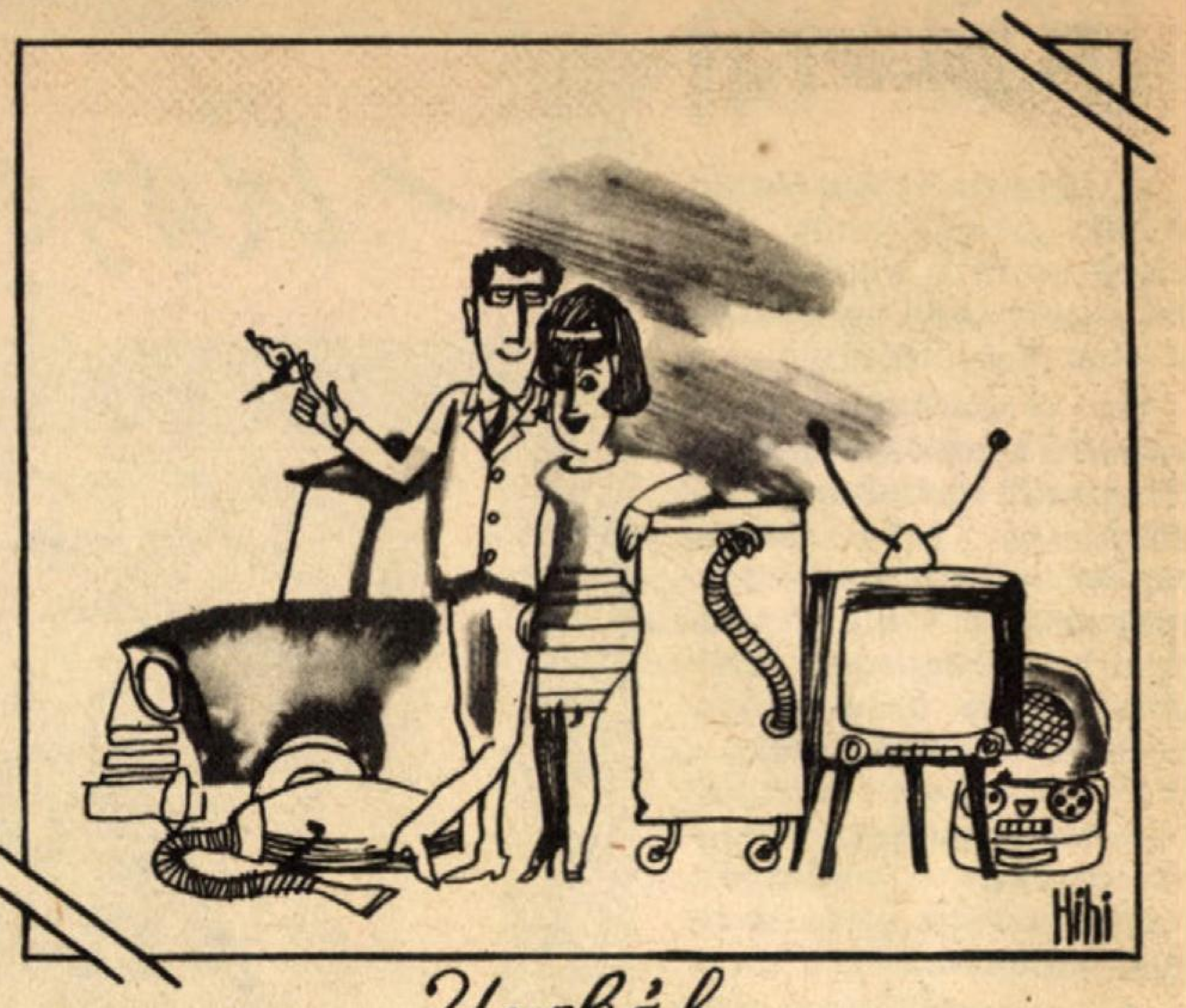
Palásti László

Családi fotoalbum

Hegedűs István rajza

Nagyszülők

Unokák

Maga magyar?

Egyre többet utazunk. És amint valaki külföldön jár, szent kötelességének tartja, színes tudósításban beszámolni élményeiről. Mi a legnagyobb élmény? Mint a színes külföldi tudósításokból olvashatjuk: magyarral találkozni, magyar nyelvet felfedezni a távol idegenben – ez a legcsodálatosabb esemény.

Nem szeretnék lemaradni a nemes vetélkedésben, ezért magam is beszámolok nevezetes találkozásaimról.

Wien, Wien...

Ülök a bécsi kávéházban. A falak az egykori császárváros pompájára emlékeztetnek. Strauss, Mozart, Honthy Hanna! Innen indult el a Csárdáskirálynő. Képeslapot menesztek meghitt pesti

ismerőseimnek: „Fogyasztom az eredeti Sachertortát, bár te is itt volnál." Újságárus lép be, harsányan kínálja a portékáját. Már több órája távol vagyok a hazámtól, elfog a honvágy, szorongva kérdezem:

– Ungarische Zeitung?

– Parancsoljon – feleli hibátlan magyar nyelven. És elém tesz egy öt napos Magyar Nemzetet.

– Maga magyar? – kérdezem megilletődve. – Mit csinál Bécsben?

– Karriert – feleli szerényen. – Pesten hatvan fillérért árultam napilapokat, itt másfél schillinget kérhetek érte.

Zakopane

A friss hó fuvallata síbajnokságok hangulatát hozza a lengyel havasokról. Forró grogot iszom a kis eszpresszóban. Körülöttem helyes fiatalok táncolnak. Micsoda gyönyörű lányok! Milyen kár, hogy elválaszt bennünket egymástól a nyelvkülönbség. A kandalló mellett csinos, ifjú nő üldögél. Egyedül. Bámulom, bámulom . . . Hiába – sajnos –, nem tanultam idegen nyelveket. Egyszer csak látom, hogy a nő cigarettára gyújt. Fecske! Fecske! Bátortalanul, de sugárzó arccal lépek hozzá:

– Maga magyar?

Nem utasítja vissza közeledésemet, sőt bájosan válaszolja:

– Nem ismer meg a kartárs? Én vagyok a maguk Ibusz-csoportjának az idegenvezetője.

Stella Adorján

Vállalati hírközpont

Mai gyerek

– Nézd apu! Az „Egri csillagok" képregény változata . . .

gépek

A gépesítés korszakát éljük. Lehet, hogy egy kissé maradi vagyok, de én a gépeket ősi eszközökkel helyettesítem.

A frizsidert saját konstrukciós hűtőkészülékemmel pótolom. Például, ha forró levest eszem, a szájam összecsücsörítése után, nagyobb mennyiségű levegőt szívok be és fújni kezdek. Előnye, hogy a szomszéd nem kopogtat be hozzám két görögdinnyével, mondván, hogy holnap estig tartsuk hidegen.

A nagyteljesítményű gondolkodógépet a saját agyammal helyettesítem. Bár bizonyára nem vagyok olyan okos, mint az elektronikus agyközpont,

de nekem megfelel. Elektromos áramot igen kis mértékben fogyaszt az agyam, és ez népgazdasági szempontból nem közömbös.

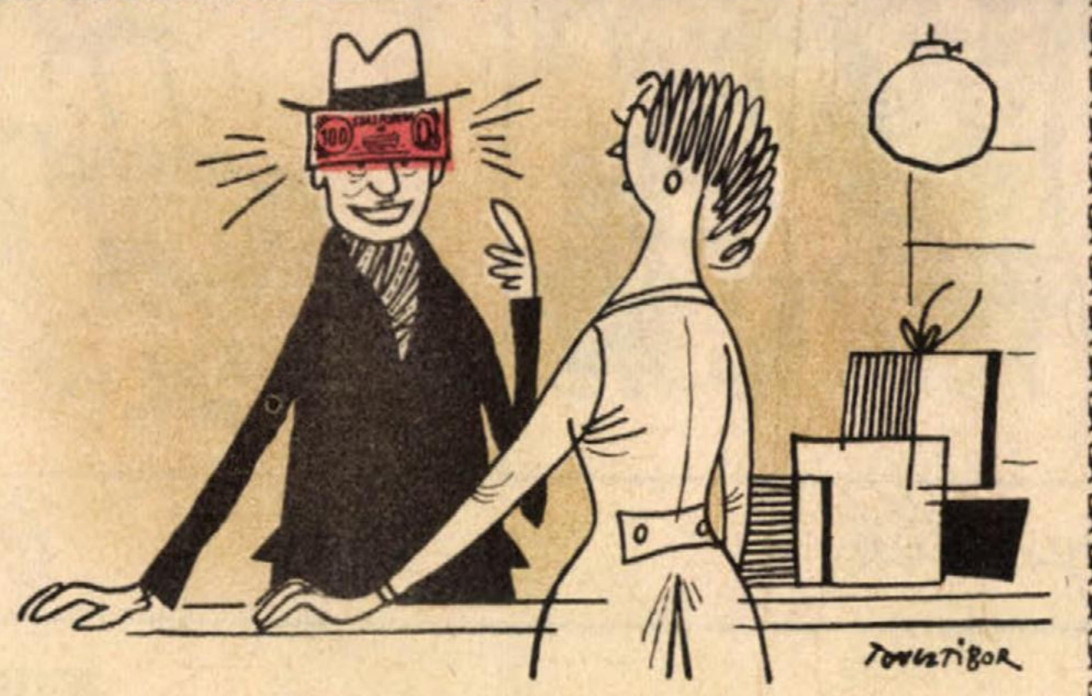
A villanyvasalót könnyen nélkülözöm. Nadrágomat este, amikor nyugovóra térek, szép simán a lepedő alá helyezem. Reggel gyönyörű élű nadrággal indulok munkába. Előnyöm, hogy nem rázok, ami egy villanyvasalónál olykor előfordul.

Büszke vagyok rá, hogy amíg embertársaim Skoda, Trabant és Warszava kocsik tulajdonjogára törekednek, én 1927-es gyártmányú Lábon közlekedem. Sebességem 3—4 kilométer óránként, de sima, könnyű terepen, az 5 kilométeres óraátlagot is elérem. Üzemanyagfogyasztásom naponta egy bögre tejeskávé, két zsemlye, marhapörkölt tarhonyával, cékla, disznósajt, almakompót. Konstrukciós hibám még nem volt, csak egy kis enyhe lúdtalpam van.

Remélem, hogy generáljavításomra ebben az évszázadban nem kerül sor.

Galambos Szilveszter

Ügyeskedők

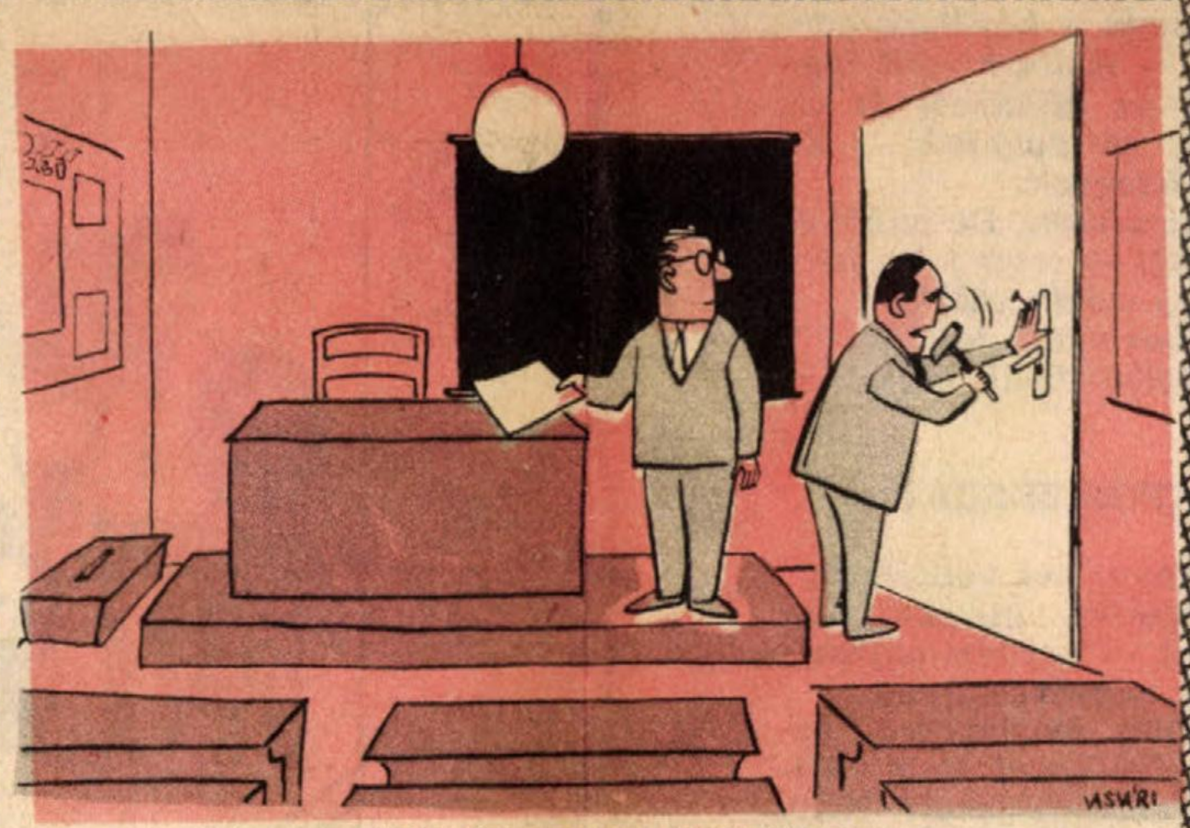
– Biztos, hogy nincs?!

PROTEKTOROK

Más hátán is megél az okos

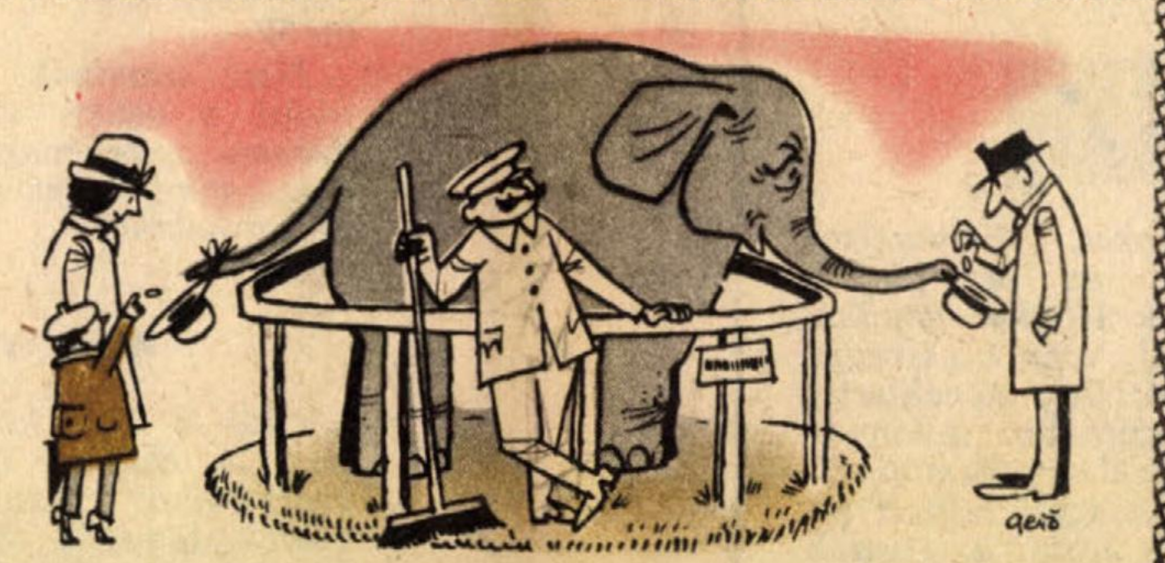
SZÜLŐI MUNKAKÖZÖSSÉG

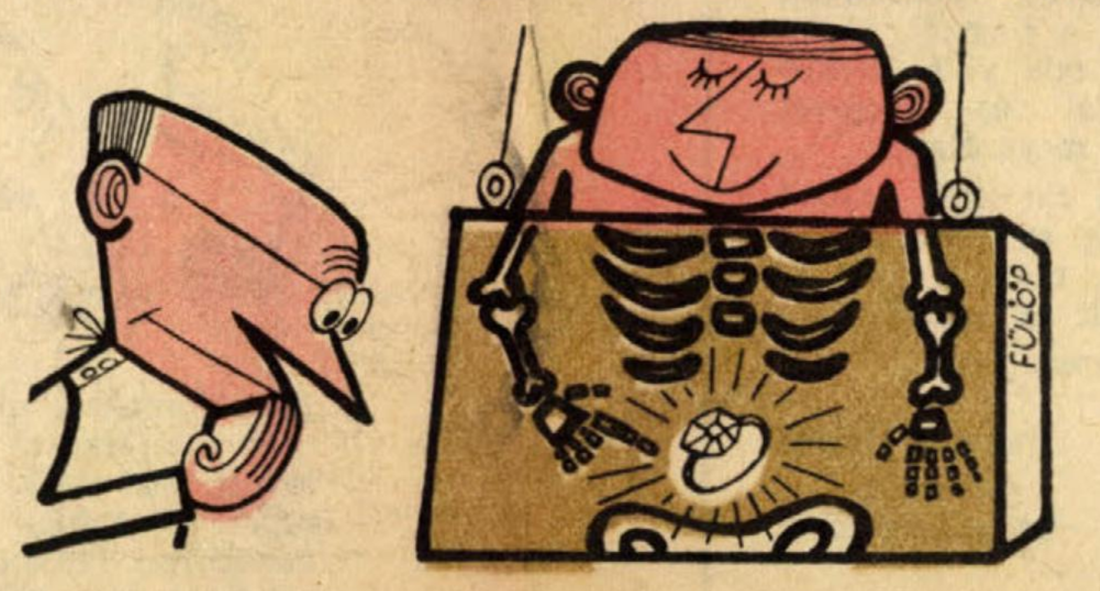
– A miniszter elvtársnak hogyan jutott eszébe kilincset javítani?

– Rosszul áll a fiam biológiából . . .

– Kérek két jegyet a tizedik sorba! . . .

– Az adjunktus úrnak szántam, aki operálni fog.

– No látja, ezen a kibúvón ügyesen meglógunk . . .

– Ne tessék elhamarkodni Botond úr, tudok egy kiskaput . . .

– Szóval, mennyit kapok ezért a magnótekercsért?!

A humor KÖNYVÉBŐL

TÖMÖRKÉNY ISTVÁN, standbeli katona korában, „a görbe hegyek országában" (Boszniában) teljesített szolgálatot. Egy alkalommal éppen Potiorek hadseregfőparancsnok főhadiszállása elé vezette föl a két posztot, amikor váratlanul egy elegáns fogat hajtott az épülethez, benne egy nyegle osztrák főherceggel.

– Fönt van őexcellenciája? – kérdezte hanyagul Tömörkénytől.

– A Potioreket gondolja? – reflektált a szóra emez.

A főherceg fölháborodott a tiszteletlen kérdésen s rárivallt a káplárra:

– Be van rúgva?

Tömörkény rándított egyet a vállán:

– Nem hinném. Én legalább is nem vettem észre rajta semmi különöset.

DOKTOR KERZL, a bécsi Burg közismert háziorvosa, Ferenc Józsefnek talán legkedveltebb embere volt. Minden reggel pontban nyolc órakor meg kellett jelennie az uralkodó dolgozószobájában, s akkor egy félórán át mindenféléről eldiskurálgattak. Tulajdonképp az öreg doktor volt az egyetlen lélek, aki a monarchia urával protokoll nélkül, emberi közvetlenséggel érintkezett.

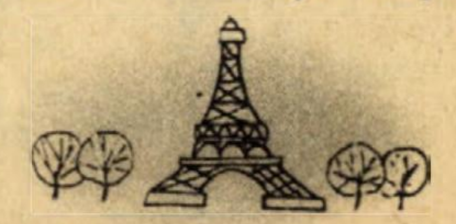
Egy nap azonban kiüzent a császár, hogy nem fogadhatja háziorvosát:

– Mondják meg neki, jöjjön holnap, egy kicsit rosszul érzem magam.

JACQUES RIGADIN, párizsi színész szörnyen gyűlölte „a várost elcsúfító" Eiffel-tornyot, s ezt lépten-nyomon hangoztatta is. Ennek ellenére állandóan a torony első emeletén levő vendéglőben ebédelt. Egy újságíró meglepetve botlott bele, de Rigadin megindokolta jelenlétét:

– Csodálkozik, hogy itt lát? Pedig ez természetes. Egész Párizsban ez az egyetlen hely, ahonnan nem látom ezt a szörnyű tornyot.

Kis történetek

FONTOS NÉZŐ

A híres színész, jelenésére várva, odaszól két kollégájához:

— Gyerekek, ne csodálkozzatok, ma egy kicsit jobban belemegyek.

És már ki is lép a színpadra. A kollégák találgatják, vajon miért megy bele ma jobban a játékba a híres színész, ki ül a nézőtéren?

— Biztos, itt az anyja — mondja az egyik.

— Nincs ennek anyja — feleli a másik, amiből az derül ki, hogy nem túlságosan kedvelik a híres színészt.

S a híres színész valóban jobban belemegy a játékba, mint máskor. Ordít, hörög, tépi az ingét, már-már a parókáját is,

Függöny. A nézőtér tapsol és zokog.

— Ki van itt? — kérdezi az egyik kisszínész a kimerült híres színésztől. — Az édesanyád?

— Dehogy. A házvezetőnőm. Fel akar mondani.

MONOLÓG AZ AUTÓRÓL

Nagyszerű dolog az autó. Függetlenséget ad az embernek. Akkor indulok, amikor akarok, és ott állok meg, ahol akarok. Persze, a vonatnak is megvan a maga előnye. Kényelmes, és nincs garázsgond, satöbbi, de azért nem vitás, hogy aki teheti, az az autó mellett dönt. Sajnos, egyre többen tehetik. Főleg a külföldi rokonok jóvoltából. Soha annyi külföldi rokona nem volt még egy nemzetnek, mint a magyarnak. Több odakinn a rokon, mint itthon a bennszülött. Még Júlia néninek is született egy svájci rokona. Erről van szó. Rögtön megértik autóellenes kifakadásomat.

Júlia néni Nagykanizsán lakik. Amig nem volt autója, tudtuk, mikor jön, melyik vonattal. Gyakran lekésett, s amikor nem érkezett meg, fellélegzett az egész család. Biztosak lehettünk benne, hogy a nap hátralevő része Júlia néni nélkül múlik el.

De most? Nincs egy nyugodt napunk, nincs egy nyugodt óránk. Júlia néni bármely pillanatban betoppanhat. Mert az autó függetlenséget ad az embernek. Sajnos.

GUSZTI

Néhai kedves színész-barátom, nevezzük Gusztinak, szerette a bort. Nem követek el ezzel kegyeletsértést; Guszti se tagadta. Szerette a mamáját is. A mama is szerette Gusztit, és ketten együtt szerették a borocskát. Guszti minden este vitt haza két üveg bort, és szépen megitták a mamával.

Egy este azzal a tragikus hírrel érkezett haza Guszti, hogy drágább lesz a bor.

— Negyven százalékkal, mama!

A mama sóhajtott.

— Hát akkor kevesebbet fogunk *enni*, kisfiam.

REJTÉLY

A negyvenes évek végefelé nem volt olyan egyszerű az élet, gyakran rejtélynek tűnt, hogy ki miből él. Emlékszem egy ilyen találgatásra.

— Vajon miből élnek ezek a Kollárék? — tűnődött valaki a kávéházi asztalnál. — Kollárt most rúgták ki az állásából és az asszony se dolgozik... És mégis léteznek.

— Az semmi. De miből él a Balla?! — tette fel a kérdést egy másik valaki.

Egy harmadik felelt:

— Kolláréknál lakik.

GYEREKSZÁJ

— Anyu, hol voltam, mikor egészen kicsike baba voltam? — kérdezi anyukájától a négyéves Évike.

Anyuka meghökken, aztán gondolkozni kezd. Jöjjön a gólyamesével? Nem, azt nem, ő egy felvilágosult anyuka, és egyszer hallotta egy szemináriumon, hogy a nagyobb ellenállás vonalát kell követni. Igen, persze, hogy azt kell, bár már elfelejtette, hogy miért. De viszont azt se lehet, hogy... Apuka éppen gargarizál a fürdőszobában. Tehát...

— Anyu, hol voltam? — kérdezi újra Évike.

— Anyuka hasijában voltál — vágja ki anyuka.

— A hasidban?

— Igen, a hasimban.

— És hogy kerültem oda? Megrágtál?

Fendrik Ferenc

Szinészek a Blaha Lujza téren

Gerő Sándor rajza

– Odanézzen, már alatta is fúrnak ! ! !

Kedves Ludas Matyi!

A minap munkából hazaérkezve, megdöbbenve és mérgesen vontam felelősségre elsőosztályos fiamat és idősebb barátját. A politúrozott, fényes Varia asztal tetejére, rajzszegekkel, papírból, kivágott figurákat erősítettek fel. Két nevelő hatású nyaklevest adtam neki és megkérdeztem: „Kitől tanultad ezt a csacsiságot?" Mire ő előhozta a Képes Újság február tizennegyediki számát, és elolvastatta velem a hátsó borító belső oldalán található cikket:

VILLAMOSTÁNC

Kedves gyerekek! Egy egyszerű, de szórakoztató játékkal ismertetünk meg benneteket. Vágjatok ki papírból alakokat, helyezzétek őket az asztalra, és egyik lábukat gombostűvel, vagy rajzszeggel rögzítsétek. Közelítsetek a figurákhoz műanyagfésűvel megdörzsölt, villamossággal telített papírt, mire a figurák, amíg tart a papírlap töltése, felemelkednek és táncolni kezdenek.

Majdnem bocsánatot kértem a fiamtól. A tekintete tele volt szemrehányással és könnyel, amikor megszólalt:

– Ha ezt nem szabad, írd meg az újságíró bácsiknak, máskor ilyet ne tegyenek az újságba.

Megírtam!!

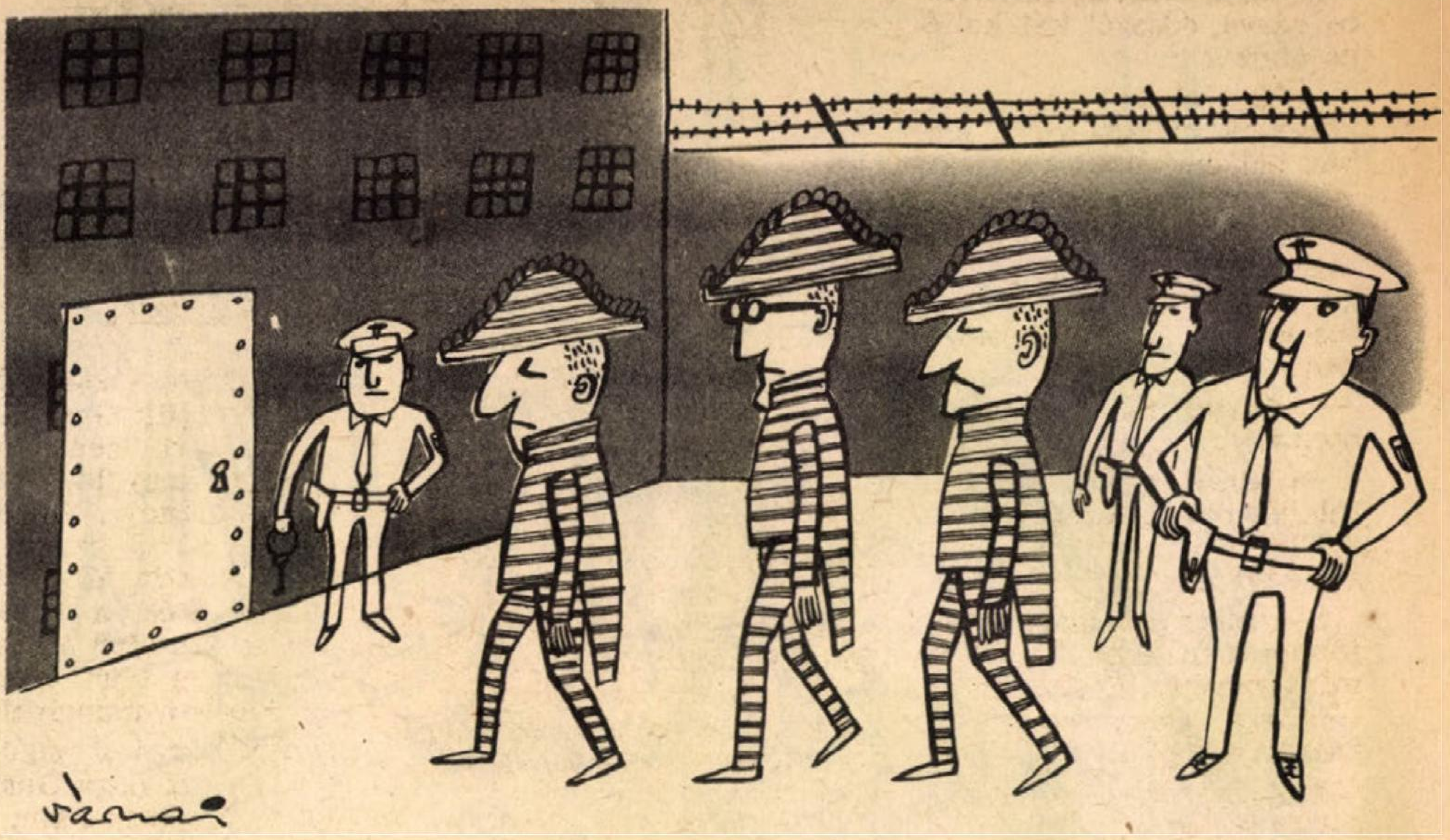
Butykai János
Miskolc, I.,
Szabadság tér 5.

Ludas Matyi üzeni

Esti Hírlap, Bpest. Mért tetszettek megharagudni ránk? Mi szószerint közöltük nagybecsű lapjuknak azt a hírét, mely szerint „keresett cikk a magyar gumihulladék." Munkatársunk tréfás kommentárt fűzött a hírhez, de a szerkesztőséget egy rossz szóval sem illette. Csak utóbb derült ki, hogy illethette volna, mert a gumihulladékról szóló hírük nem felelt meg a tényeknek: *nem* a gumihulladékot, hanem az abból speciális ipari eljárással készült gumilisztet exportáljuk. Tévedésükre a Chemolimpex február 24-én levélben hívta fel az önök figyelmét. Szerkesztőségük azonban, ahelyett, hogy helyreigazította volna a téves hírt — megbírálta a Ludas Matyi karcolatát. Kisebb érzékenységet és gondosabb munkát! Üdv.

Kábítószercsempész diplomatákat fogtak el az USA-ban

Várnai György rajza

TÖRTÉNELMI APRÓHIRDETÉSEK

ÁLLÁS

Jobb sóhivatalhoz elhelyezkedne idősebb szakember. Lót.

Kereskedelmi utazó nyelvtudással és többéves gyakorlattal állást változtatna. Marco Polo, Velence.

Piramisépítkezéshez férfi dolgozókat felveszünk. Munkásszállás nincs. Heti egyszeri étkezés biztosítva. Cheops, Gizeh.

Magyar-cseh-latin levelezést délután kettőtől vállalok. Szilágyi Erzsébet, Vajdahunyad.

Szent Szövetséghez csendestársat keresek. Metternich.

ADÁSVÉTEL

Faló újszerű állapotban átadó. Trója. Odüsszeusz.

Ócska kalapjait ne dobja el! Pénzt kaphat értük!! II. József, Nemzeti Színház, József Attila Színház.

Magyar és külföldi malomkövekért legmagasabb árat fizetek. Toldi Miklós, Nagyfalu.

Alig használt szigetországot lóért sürgősen elcserélnék!!! III. Richárd, Bosworth, Csata tér 8/b.

Lámpázott tojást őstermelőtől vennék. Kolumbus Kristóf, Genova.

Generálozott szekér eladó. Illés próféta, Mennyország.

LAKÁS

Kertes villa jutányos áron kiadó nyugdíjasnak Szent Ilona szigetén.

Eufráteszre néző többemeletes társasházhoz előjegyzéseket elfogadunk. 40 000 készpénz plusz OTP. Érdeklődni lehet Bábel Lakásépítő KTSZ-nél. Jelige: „Még az idén beköltözhet!"

VEGYES

Kürtjét leggyorsabban megjavítja Lehel.

Forrásfakasztást csak specialistával végeztessen! Mózes olcsó. Mózes megbízható. A nagymúltú József és testvérei cég jogutódja.

Spanyolcsizmák szűkítését garanciával vállalom. Torquemada.

Mindenféle szabadságügyben forduljon bizalommal George Washingtonhoz.

Nem méreg az ebéd, ha ízletes házikosztot rendel Lucretia Borgia kifőzdéjéből.

Üzenet
Mr. Bell! Várom a telefonját! Mary.

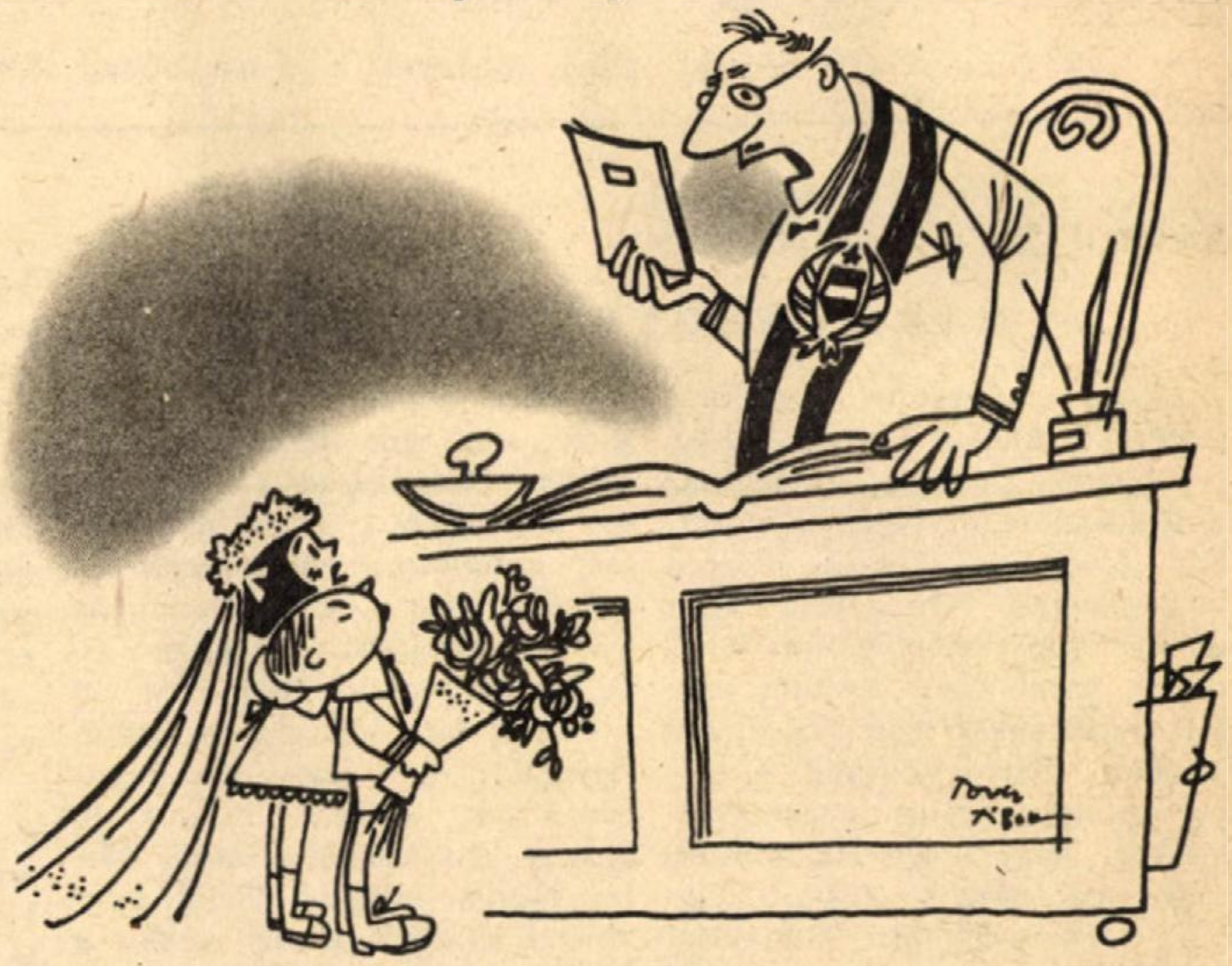
HÁZASSÁG

Magányos fiatalember társaság hiányában ezúton szeretne természetkedvelő, teltkarcsú, szőke, káros szenvedélyektől mentes hajadonnal ismeretséget kötni. Paradicsomi lakás van, autót veszünk! Ádám.

Sokszor csalódott vezetőállású, önhibáján kívül özvegy, közhivatalnok, jóházból való feleséget keres. Lehetőleg fényképes válaszokat Tower, VIII. Henrik címre kérek.

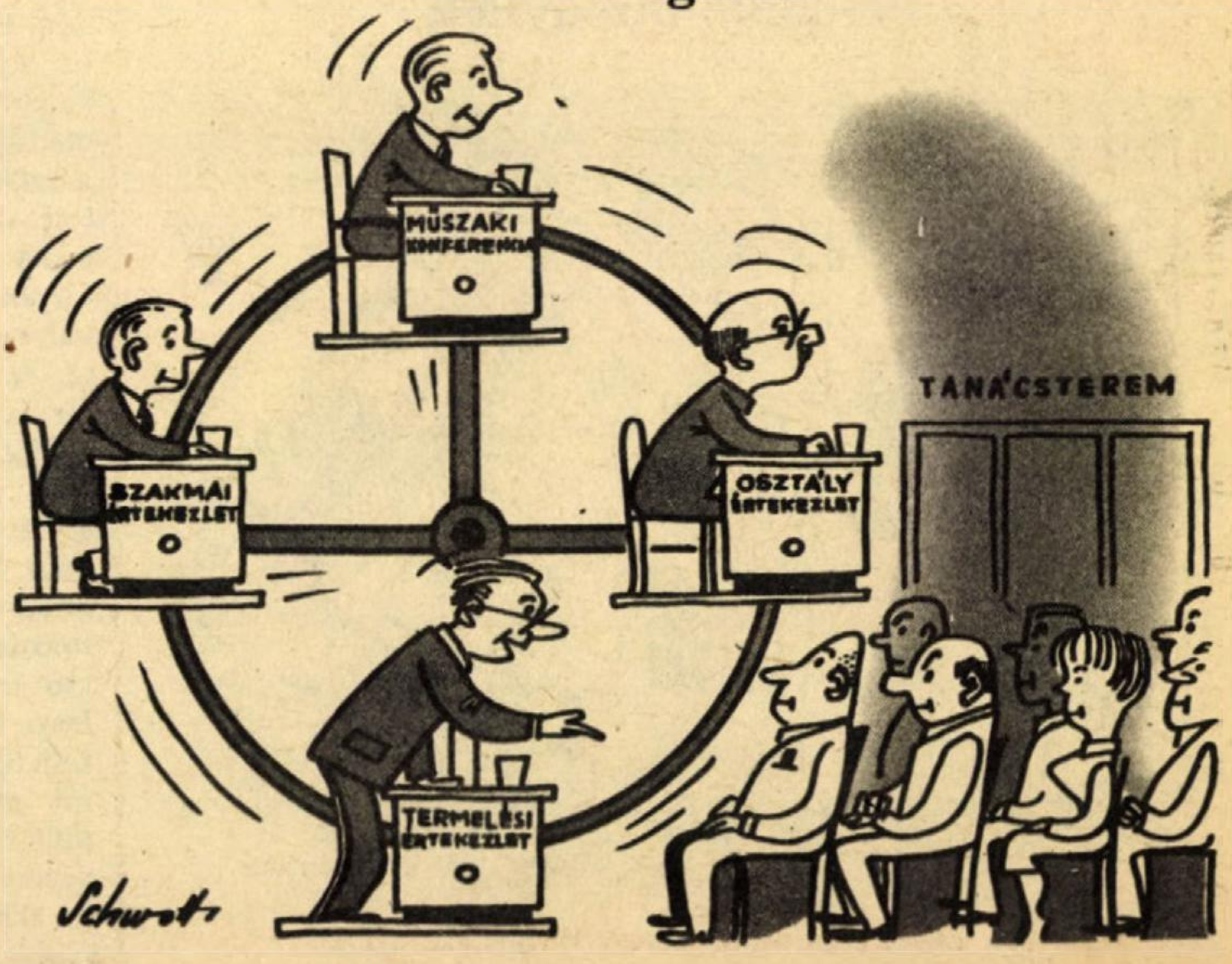
Bármilyen hölggyel megismerkednék. Kalandornők se kíméljenek! Giacomo Casanova.

Az anyakönyvvezetőnél

– Nem megy, gyerekek! Helyesírásból rosszul áll a vőlegény . . .

Nincs megállás

Külföldi csomag

Hegedűs István rajza

– Mondd, mikor vándorolt ki a nagynénéd Amerikába?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁROMNEGYED DEKA

Hiába, sasszemmel vert meg a végzet. Amikor február 20-án, *csütörtökön,* sonkát vásároltam a Rákóczi út és Nyár utca sarkán levő önkiszolgáló Közértben, azonnal észrevettem, hogy az egyik mérleg még üresen 3/4 dekát mutat. Nem szóltam semmit, mert mikor régebben emiatt szóltam, illetve szóltunk – kolléganőimmel együtt – azt válaszolták, hogy a mérleg pontos, csak mi nézzük rossz szögből. Mit tehettünk, tudomásul vettük, hogy rossz a szögünk.

Betettem a kosaramba a 9 és 1/4 deka sonkát – otthon még ennyi sem volt, lehet, hogy útközben összeszáradt, – és még ott az üzletben gyors fejszámolást csináltam: tehát szerényen számítva napi 800 vevőnél az 5,20-as sonkából átlagban 30 fillért = 240 forinttal. Míg ezt kiszámítottam, szóváltásra lettem figyelmes, egy fiatal nőt lopáson értek, a kosár helyett az árut a kézitáskájába rakta. Mikor láttam, hogy az eladók nem valami kesztyűs kézzel terelik a bűnöst a raktár felé, arra gondoltam: megérdemli! Lopni nem szabad! És felhívtam a Belkereskedelmi Minisztérium Élelmiszer-, Háztartási és Vegyi Főigazgatóság Panaszosztályát, ahol egy szelíd női hang megköszönte bejelentésemet és azt mondta: „Azonnal intézkedünk." Tettemtől rettenve megkértem kolléganőimet, kontrolláljanak le. Négyen vásároltak ebédidő alatt és mind a négy azt mondta, tévedtem, mert a mérleg kereken egy dekával mutat többet.

Február 21-én, *pénteken,* a mérleg változatlanul többet mutatott, tehát 240 + 240 = 480. Újra telefonáltam, újra azt felelte a szelíd női hang: „Azonnal intézkednek". Február 22-én, *szombaton* nagyobb a forgalom, így a Ft 480-hoz 300 Ft csatlakozott = 780. Hétfőn, február 24-én megint felszámítottam a 240 forintot és az összeg ezzel Ft 1020-ra ugrott, bűnrészesnek kezdtem magam érezni és harmadszor is telefonáltam. Mielőtt a szelíd női hang megnyugtathatott volna, megkérdeztem, hogy miért nem intézkedtek azonnal? Olyan sok a panasz? A hang változatlan szelídséggel azt felelte, ez nem olyan egyszerű, levelet kellett írnia a VII. kerületi Tanács Kereskedelmi Osztályának, azok illetékesek a panasz kivizsgálására. És mikor ezek után kolléganőm elment az üzletbe vásárolni és meglátta a változatlan mérleget, nem állta meg szó nélkül. Azt a meglepő választ kapta, hogy a mérleg legfeljebb csak *kívülről,* a vevő felől mutat egy dekával többet, *belülről, nála,* a nullán áll. Javaslatom: gyorsan fordítsák meg és akkor rögtön minden a legnagyobb rendben lesz!

B. K.

Perdöntő bizonyíték

EZT OLVASTUK

MICSODA KÜLÖNBSÉG

Egyszerűsítik a magángépkocsik gumicseréjét – írta a Magyar Nemzet – a kopott gumikat eddig *be kellett szolgáltatni,* ami a cserét hosszadalmassá tette. Ezentúl a tulajdonos *átadja* a gumigyárnak. A hírt az autósok minden bizonnyal örömmel fogadták, hiszen átadni mégis csak egyszerűbb dolog, mint beszolgáltatni.

KÖNNYEBB LESZ MEGTALÁLNI

A Magyar Nemzet hírt adott arról, hogy a lugánói kórházban eltűnt négy rádióaktív tű, valószínűnek tartják, hogy a veszedelmes tűk a mosdó lefolyóján és a csatornán át a lugánói tó felé úsznak. A lakosságot felszólították, ha megpillantják a tűket, értesítsék a hatóságokat. Reméljük, hogy valami hirtelen kerekedő böjti szél kifújja a tűket a tószéli szalmakazlak egyikébe, mely esetben még nagyobb a valószínűsége, hogy fellelik a veszedelmes portékát.

FÉKEZZ, RISKA!

Stoplámpás tehenekről írt a Népszava: a brit szigeteken elöl fehér, hátul piros lámpákkal kell kivilágítani az autóutak közelében járó teheneket. A stoplámpa – mint a neve is mutatja – akkor figyelmezteti felvillanásával a mögötte haladót, amikor a gépjármű vezetője stoppol, fékez. A hírből nem derül ki, hogy a tehenekre szerelt stoplámpa akkor lép-e működésbe, amikor a lassítani vagy megállni kívánó kérődző a lábféket használja, vagy pedig a kéziféket húzza be.

GYÁVA ÓRIÁSKÍGYÓ

Az Ország-Világ indiai útilevelében izgalmas jelenetet ír le, melynek során a kígyóbűvölő monguzzal rémítgeti a tekergő és sziszegő *óriáskígyót.* A kisebb kígyók valóban tartanak az alig kölyökmacskányi monguztól, az óriáskígyó legfeljebb akkor rémül meg tőle, ha különösen félénk az alaptermészete. Az útilevélben szereplő óriáskígyó ilyen ritka példány lehetett.

Dr. Árgus

EZT OLVASTAM...

Érdekes, izgalmas tudósítást olvastam a minap az egyik napilapban. „Az elcserélt fülek" – ez a cikk címe.

Arról szól, hogy egy Sidney melletti városkának valamilyen üzemében, kísérletezés közben robbanás történt. A jelen volt két műanyagipari technikus közül az egyiknek a *bal fülét,* a másiknak a *jobb fülét* szakította le a robbanás. Szerencsére sikerült gyorsan kórházba szállítani őket, s ott az orvosok sietve visszaillesztették a fejekre a füleket.

Igen ám, de egy kis bibi csúszott a dologba. A nagy sietségben ugyanis a sebészek összekeverték a füleket. Nem a megfelelő fület illesztették a megfelelő fejre.

Érthető, hogy ezekután az egyik sérült pert indított a kórház ellen. Az idegen fül helyett a sajátját követeli vissza. Ez nyilvánvalóan jogos igény. Csak az indokolás meglepő.

A tudósítás szerzője szerint ez a műanyagipari technikus azért ragaszkodik eredeti füléhez, mert az szép és arányos, míg a tévedésből felvarrt kartársi fül ormotlan és esetlen. Nem az a körülmény zavarja tehát, mindezideig talán észre sem vette, hogy pillanatnyilag két bal füle van, következésképpen az új fül vagy hátrafelé „néz", vagy cimpával felfelé díszeleg. Neki csak azért kell a saját füle, mivelhogy az – szebb!

Nem kevésbé furcsa a történet másik szenvedő hősének az álláspontja. Nála lényegében ugyanaz a helyzet állt elő, mint kollégájánál. Azzal a különbséggel, hogy ő most két jobb füllel rendelkezik, amelyek közül az új vagy hátrafelé, vagy tótágast áll. „A másik technikust – írja a tudósító – nem érdekli a dolog, nem hiú ember, kijelentette, hogy fület vissza nem ad..."

Csodálatos népek ezek a távoli, egzotikus műanyagipari technikusok. Hát még az orvosaik! Rajtuk csak a magyar rotációs papír türelme tesz túl.

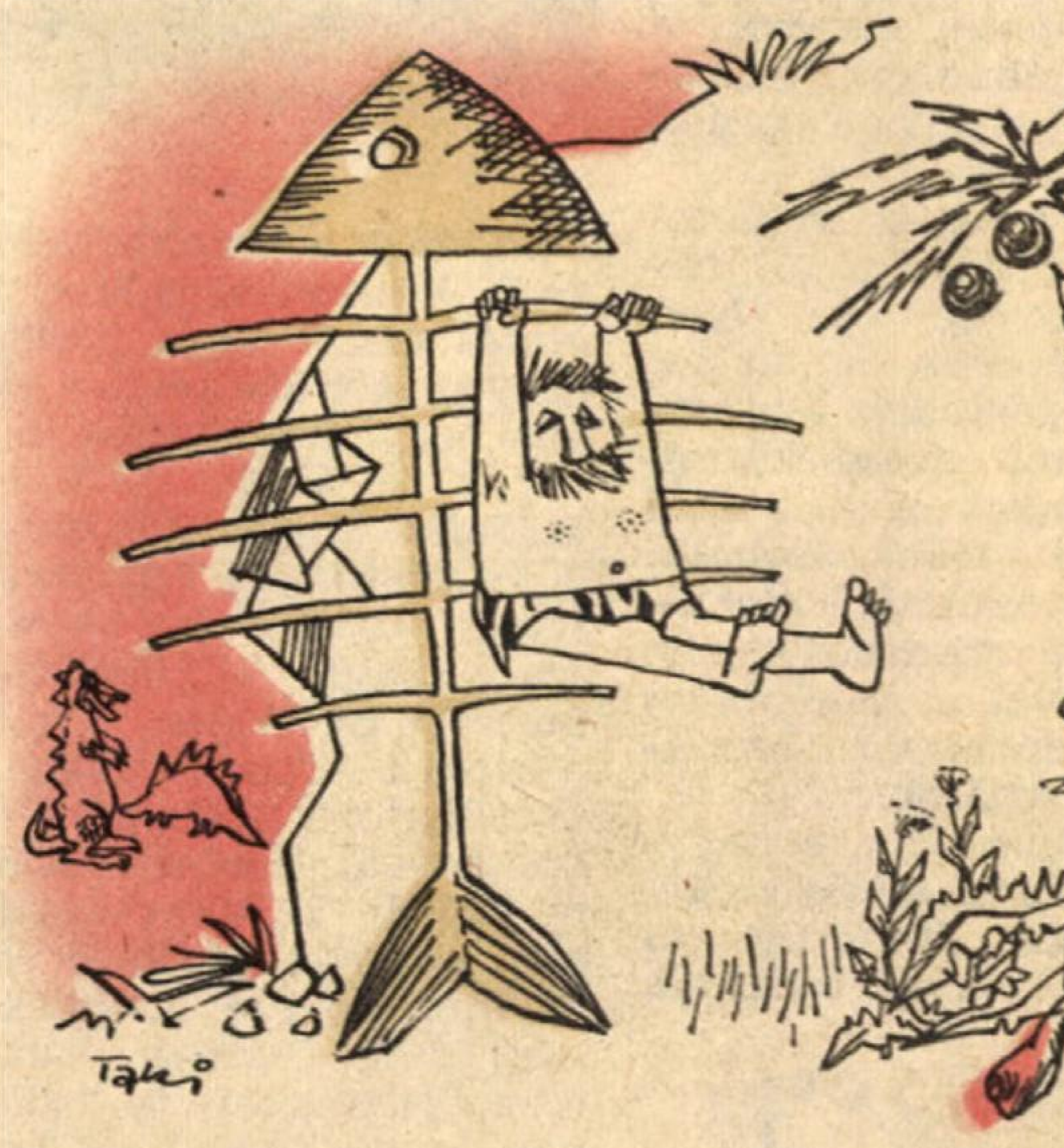
(kürti)

Jólnevelt kislány

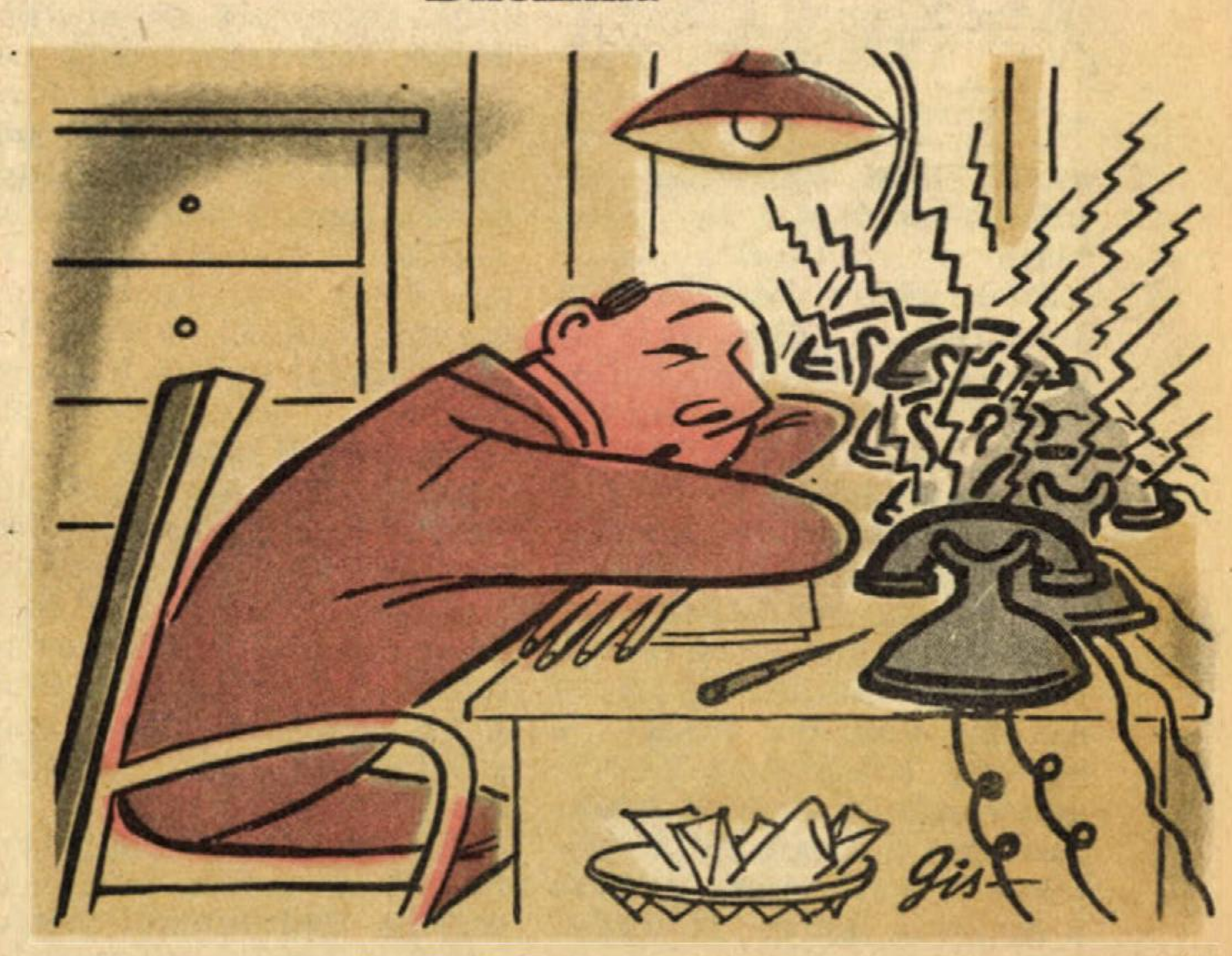

– Reggelig maradok, Pista... A mamám haragszik, ha este későn megyek haza...

Az első bordásfal

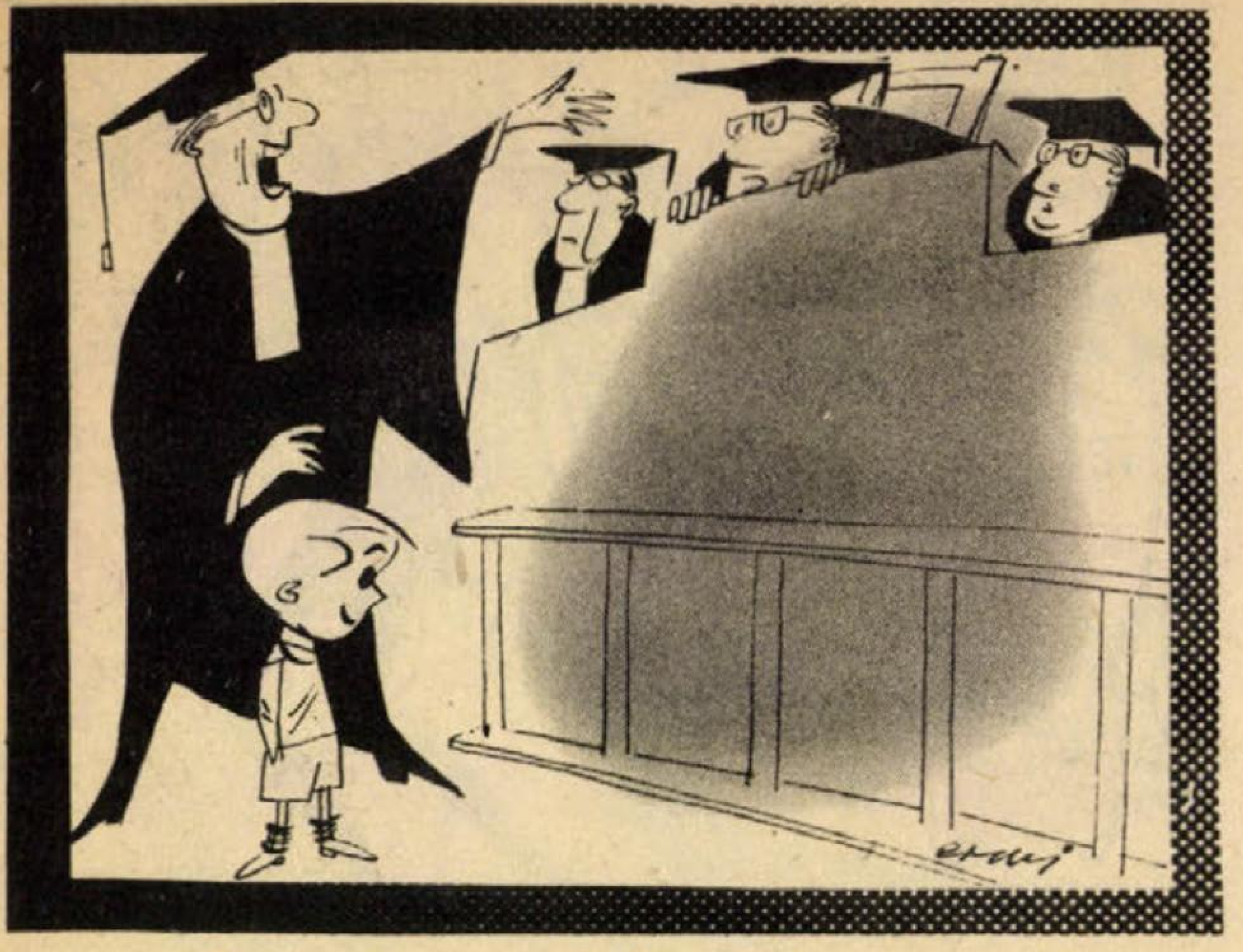

Dilemma

– Melyik fülem cseng?

Huzavona a Ruby-per körül

– Találtunk egy megfelelő esküdtet...
– De hiszen ez még gyerek!
– Majd felnő, mire az ügyet tárgyalni kezdik...

Panaszfal

Telefománia deliriosa

(Megfigyelések a lelki élet újkeletű megbetegedéseiről)

A telefonkészülékekkel kapcsolatos neurózisok heveny rosszindulatú megbetegedése, melyben a beteg magában és a készülékben is helyrehozhatatlan károkat tehet.

L. V. ötven éves, vállalati igazgató, kétszer nősült, három gyermeke van. Igen aktív, szellemi és fizikai ereje kifogástalan. Elbeszélése szerint gyermekkorában rajongott a technikai készülékek iránt, szobájába magakészítette telefonhírmondót szerkesztett, iskolatársaival kezdetleges telefonállomásokat szereltek fel egymáshoz.

A közelmúltban, a nagyarányú iparfejlesztés során, íróasztalára titkárnői és közvetlen városi telefonja

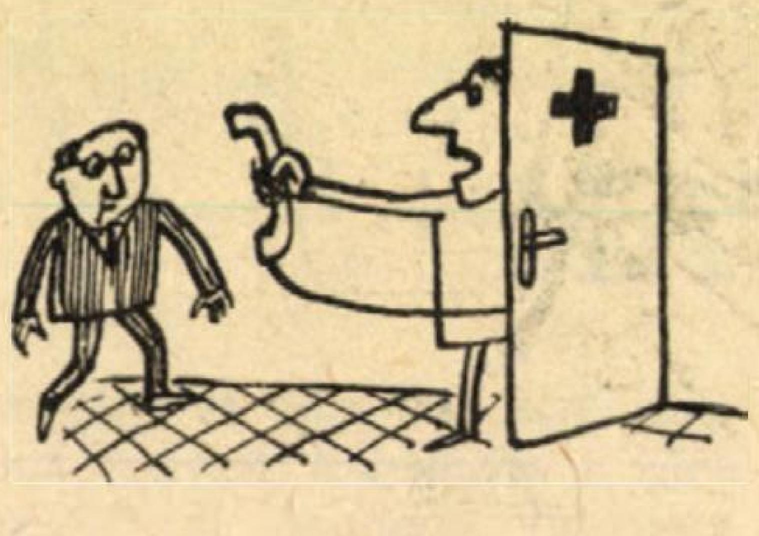

mellé, házi diszpécser telefonkészüléket is kap, majd a trösztösítés alkalmával újabb készülékeket szerelnek fel hozzá, mely az iparágon belüli mellékállomásokkal való beszélgetésekre szolgál. Néhány nappal megbetegedése előtt a posta minisztériumi közvetlent is bevezet irodájába.

L. V. az ezt követő napokban órákon át telefonál, nem egy esetben egyszerre három vonalon beszél, s egy-egy lefolytatott beszélgetés után a kagylót gyakran nem a megfelelő készülékre helyezi vissza, hanem a mellette levőre. Előfordul egyes időszakokban, hogy valamennyi készülékre egy másik készülékhez tartozó hallgató van visszahelyezve, és L. V. munkaidejének jelentős részét arra fordítja, hogy a készülékekhez tartozó kagylókat elrendezze.

Egy délelőttön L. V. hajadonfőtt kirohan az épületből s nemsokára egy cekker színes olajfestékkel tér vissza, majd titkárnőjének megrökönyödésére, valamennyi telefonkészülékét, a hozzátartozó zsinórral és hallgatóval, más-más színűre befesti. L. V. nyugtalansága azonban továbbra sem enyhül, mert a készülékek nagyjából azonos hangú csengőjelzéseket is hallatnak, és alig fordul elő, hogy L. V. éppen a megfelelő hallgatót emelje fel. Ezekben a napokban az igazgató teljes figyelmét és munkaerejét telefonjai töltik be, különböző technikusokkal tárgyal, majd a készülékek csengőjelzéseit saját elgondolása szerint átalakíttatja. A titkársági készülék berregő, és a közvetlen vonal csengő hangját változatlanul hagyja, míg a házi központot felvillanó-sípoló fényjelzéssel látja el. A városi telefonra hajókürtöt szereltet, az iparági közvetlen hívására egy zenélő-doboz szólal meg. L. V. titkárnőjének elbeszélése szerint igazgatójának szobája élénkebb napokon olyan hangulatot kelt, mint az állatkerti Madárház.

L. V. egészségi állapota a továbbiak során viharosan romlik. Szüntelenül telefonál és telefonon hívat. Telefonálás közben nyugtalanul szól ki titkárnőjének, nem keresik-e telefonon? Munkatársai megdöbbenve tapasztalják, hogy az irodában L. V. telefonkagylót szorítva füléhez, beszél hozzájuk, mintha telefonon érintkeznének. Megrémült kollégái csak csellel tudják

az orvosi rendelőbe lecsalni, azt mondják neki, hogy ott keresik telefonon. Erre leszalad, de az udvaron átfuttában a telefonpózna előtt villámgyorsan felkúszik az oszlopon, és fülét a drótra nyomva, ott hallgatózik. Az időközben megérkező mentőorvos kérlelésére sem jön le az oszlopról, csupán gyors, apró búgó hangokat hallat és ingerülten kiált le, hogy várjanak rá, mert éppen foglalt és mással beszél.

L. V. egészségi állapota a gondos telefon-elvonókúra ellenére sem javul. Az elvonókúra eredménytelenségét a beteg sajnálatos technikai képzettsége is befolyásolja: miután nem jut telefonkészülékhez, L. V. drótnélküli, URH-telefonnak képzeli magát és továbbra is reggeltől estig telefonál. Újabban azonban mégis mutatkoznak nála a javulás jelei. Különösen azóta, mióta kezelőorvosa átnyújt neki egy igen magas összegről szóló távbeszélő-számlát, állandó URH-magánbeszélgetéseiről. L. V. azóta lényegesen kevesebbet telefonál.

Somogyi Pál

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy ismert színésznő nemrég tartotta esküvőjét a központi házasságkötő teremben. Amikor a ceremóniának vége volt, az ifjú férj így szólt újdonsült hitveséhez:

– Láttad, hogy a kis húgod hogy sírt a meghatottságtól az anyakönyvvezető beszéde alatt?

– Igen. Sajnos, ez egy mánia nála. Valahányszor férjhez megyek, mindig bőg.

*

Pistike megszólal a vacsoránál:

– Mama, te azt mondtad az imént, hogy a Stromfai bácsi milyen jó ember. Hát akkor miért zárod be mindig a szekrénybe, amikor a papa hazajön?

*

Két barátnő beszélget:

– Elhatároztam magam – mondja az első –, hogy addig nem megyek férjhez, míg harminc éves nem leszek.

– Én meg elhatároztam – mondja a másik –, hogy addig nem leszek harminc éves, míg férjhez nem megyek.

PESTI tudósítónktól

Bármelyik magyar író megirigyelhetné Boriska nénit a szomszédból. Sok íróval ellentétben, Boriska néninek mindig van témája.

*

„Bélyeggyűjtők ötperce" lehetett volna a címe annak a rendőri hírnek, amely szerint angol banditák rendkívül rövid néhány perc alatt mintegy 200 ezer font értékű ritka bélyeget zsákmányoltak a londoni West Enden.

*

Milyen borúlátó stílusban hirdetik a filmeket: „Tíz éven alul nem ajánlott!" „Tizennyolc éven alul nem ajánlott!"

Nem lenne helyesebb így kelletni a filmalkotásokat: „Tíz éven felülieknek nagyon ajánljuk!" Vagy: „Ha ön tizennyolc éven felüli, azonnal váltsa meg a jegyét ehhez a filmhez!"

*

A növények gyógyszeres kezelése egyre inkább elterjedt. Bejárta a világsajtót, hogy a szerbiai Najdan Misics sztreptomicin-oldatot locsolt citromfájára, s az így öntözött fa több, mint félkilós gyümölcsöket termett.

Jómagam is számottevő eredményt értem el már ezen a téren. A Dorlotinnal kezelt aludttej és a májinjekciókkal termesztett vérnarancs máris elnyerte a fogyasztók tetszését.

f. l.

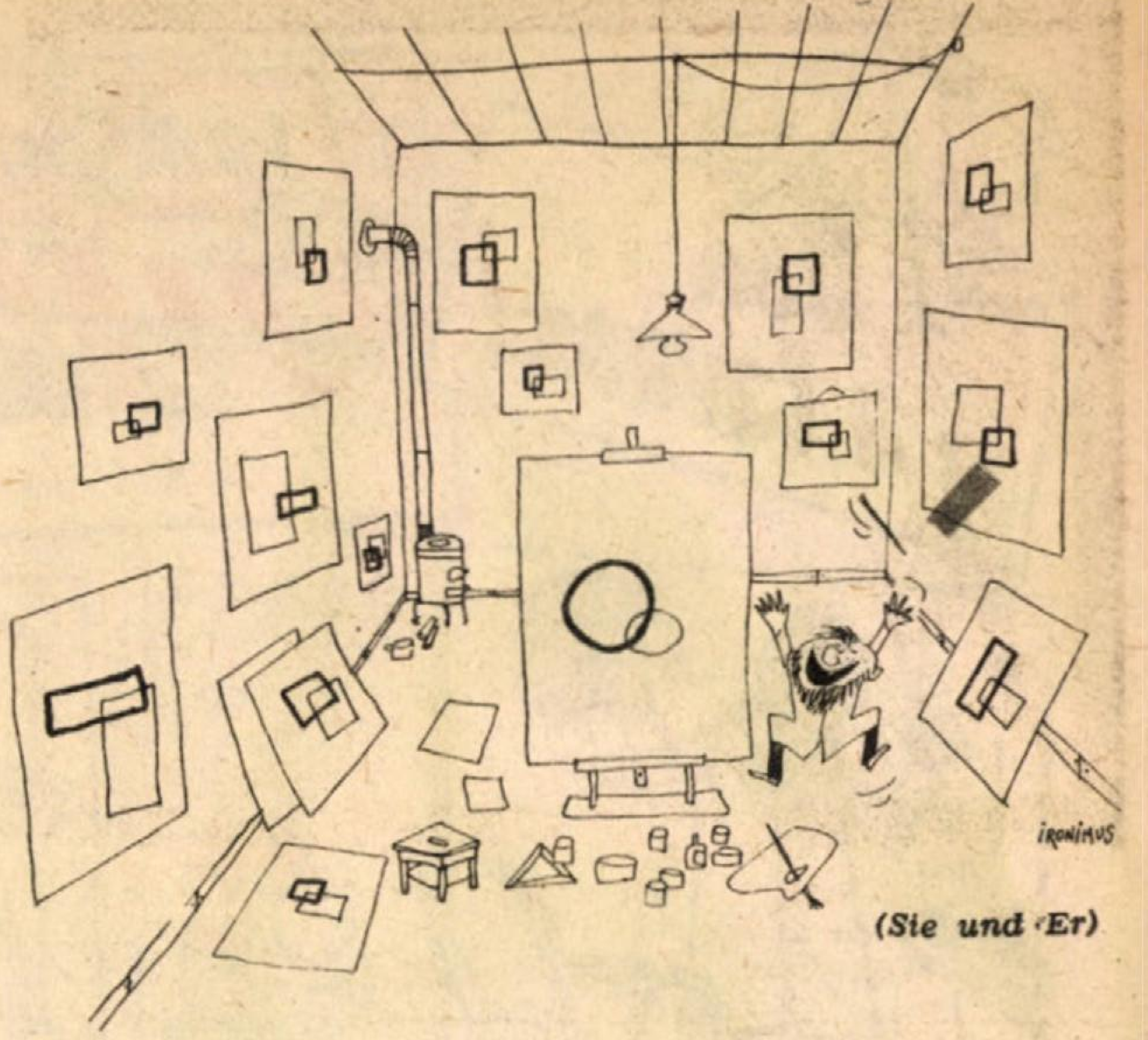
SAJNOS...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

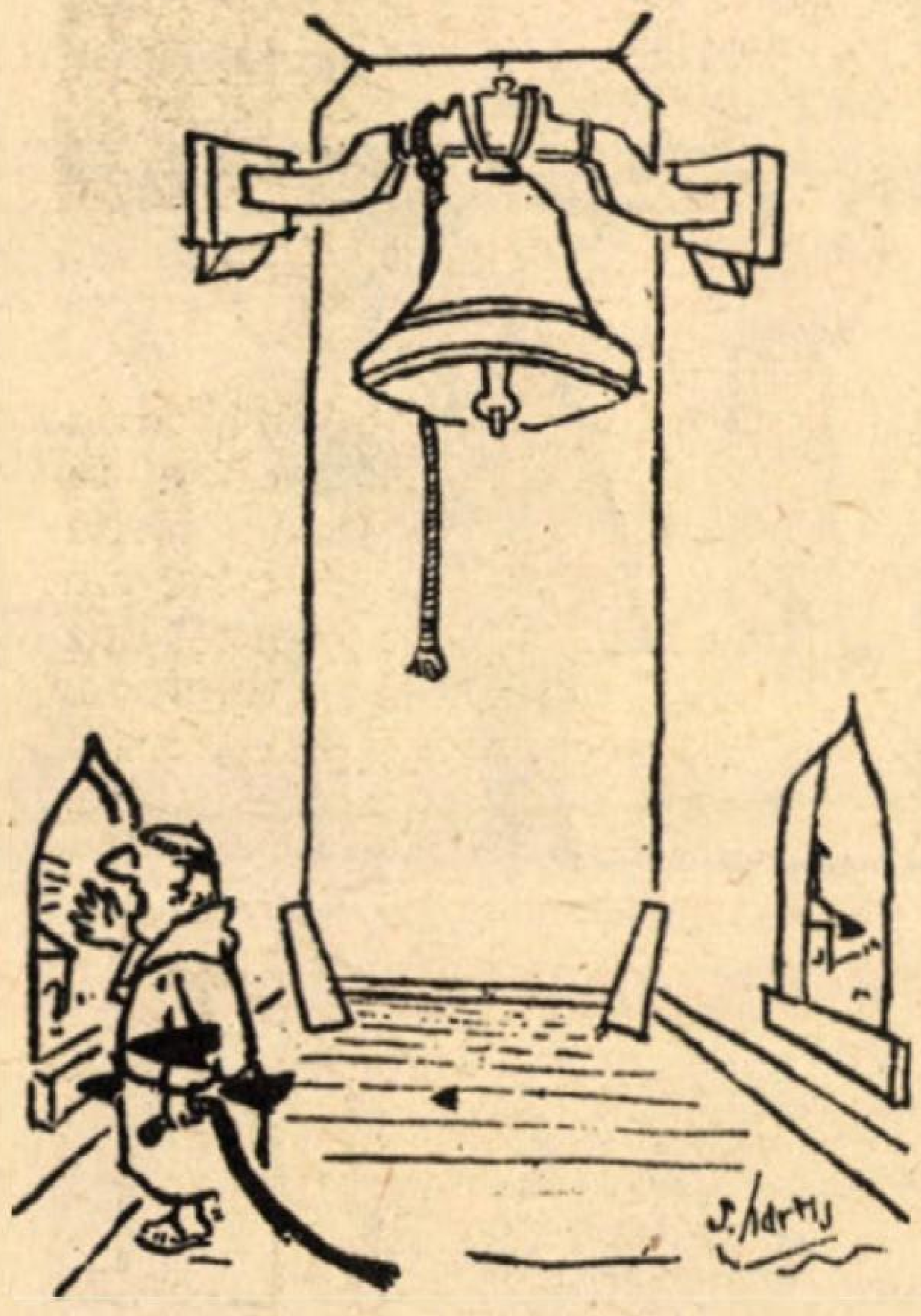
P. Károly, Bp. IV., Liszt Ferenc u. – Sz. Éva, Kaposvár. – S. János, Bp. XX. – P. György, Bp. III., Szőlő u. – H. Gy.-né, Bp. VIII., József körút. – S. László, Pécs. – S. Sándor, Devecser. – F. Iván, Békéscsaba. – T. István, Baja. – ifj. K. Gyula, Bp. XIII., Béke u. – K. Dezső, Székesfehérvár. — Ny. Elemér, Bp. II., Vérhalom u. – Sz. Erzsébet, Devecser. – S. József, Bp. VII., Izabella u. – F. Éva, Bp. VI., Lenin körút. – P. Ágnes, Hévíz. – T. Józsefné, Bp. 70. Posta. – T. Tibor, Bp. 128. u. – F. Iván, Bp. IX., Közraktár u. – S. György, Bp. II., Mártírok útja.

IMPORT-humor

A MŰVÉSZ ÚJ KORSZAKOT KEZDETT

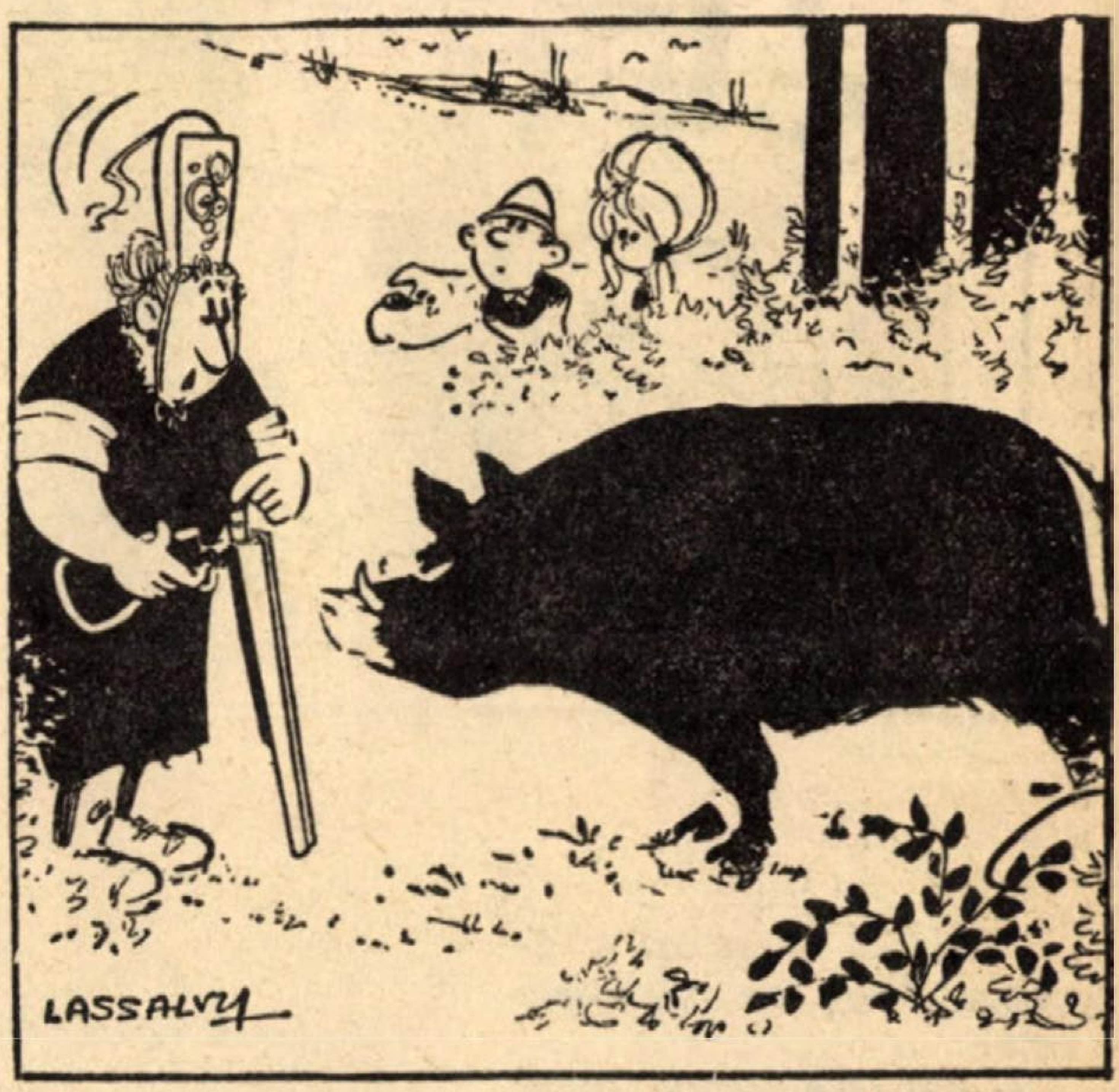

(Sie und Er)

BIM-BAM! BIM-BAM!

(Punch)

– Türelem, kismalac nem megy be a golyó . . .

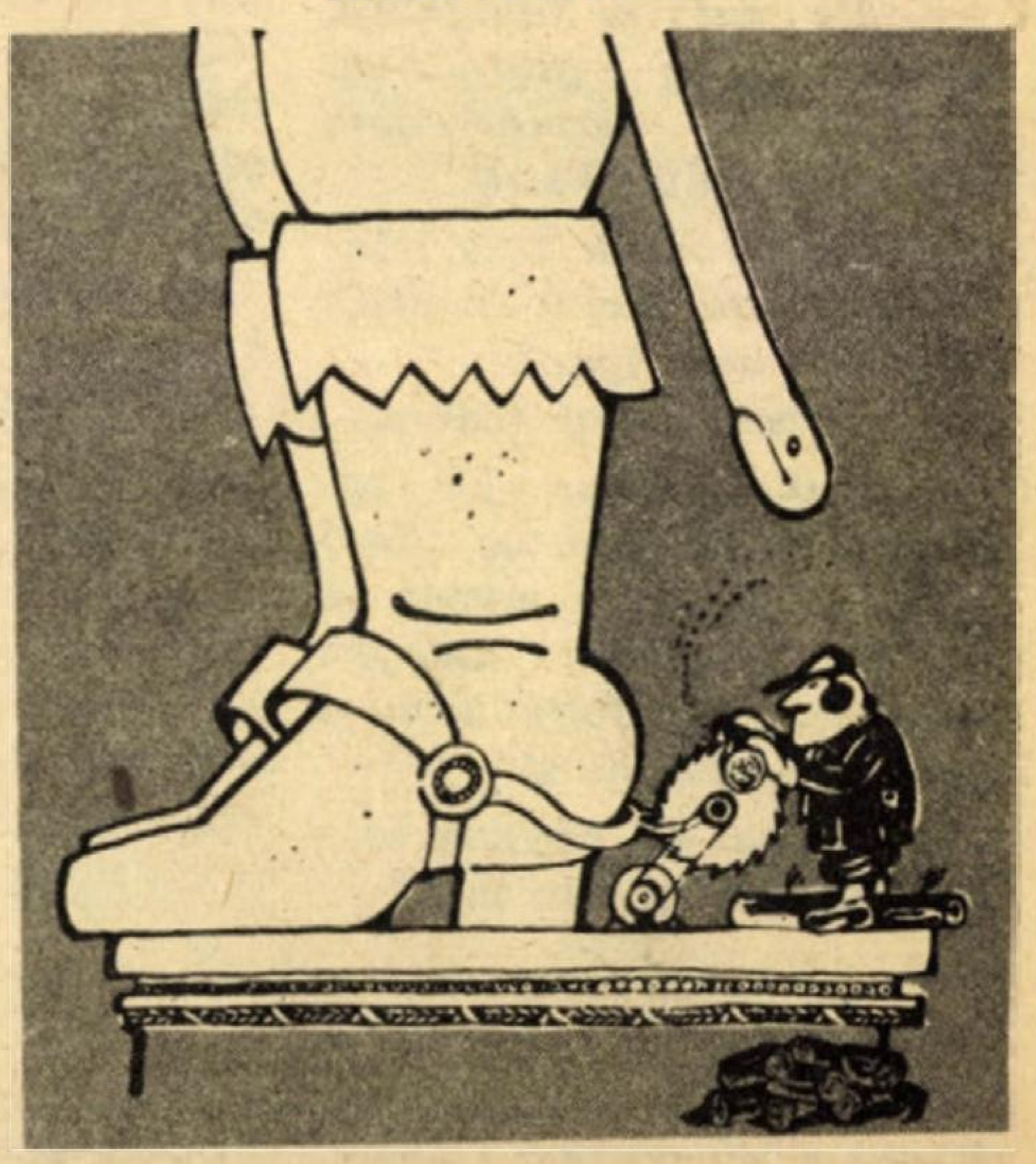
(Ici Paris)

KEMÉNY JÁTÉKOS

(Robács)

A KATONAI EMLÉKMŰ HASZNOSÍTÁSA

(Eulenspiegel)

Gerő Sándor rajza

Ketten beszélnek

— Szóval maga azt tanácsolja, hogy ne törődjem vele?

— Azt. Ne vegye tudomásul. Nézzen keresztül rajta, mintha mi sem történt volna. Legyen okos és akkor őt meg fogja ütni a guta.

— De azt is pletykálja rólam, hogy gimnazista lánykákkal ismerkedem becstelen szándékkal!

— Ne törődjék vele. Maga jól tudja, hogy ez aljas rágalom, nem igaz?

— Persze, hogy tudom.

— Nahát akkor. Ne törődjék vele. Ha az illető látni fogja, hogy magát az ő mocskolódásai hidegen hagyják, meg fogja ütni a guta. Legyen okos!

— Szóval ne vágjam szájon, ha találkozom vele?

— Isten ments! Akkor a markába röhögne, amiért sikerült magát felizgatnia. Hiszen éppen ez a célja! Ellenben ha maga fütyül rá, akkor őt meg fogja ütni a guta. Legyen okos!

— Szóval, ha köszön nekem, köszönjek vissza neki?

— Természetesen. Viselkedjék úgy, mint aki semmiről sem tud.

— De a gazember azt is híreszteli rólam, hogy hamisított lottószelvénnyel nyertem múltkor azt a hatszáz forintot.

— Hadd beszéljen.

— Node a becsületemről van szó!

— Ugyan kérem. Csigavér.

— Szájon vágom.

— Megőrült? Ha szájon vágja, a markába röhög. Arról nem is beszélve, hogy ezzel gyanússá teszi magát. Az emberek azt fogják mondani: lehet valami a dologban, ha maga ilyen ingerülten reagált.

— És ha megszólít, beszélgessek vele?

— Mintha mi sem történt volna.

— Még csak szemrehányást se tegyek neki?

— Megőrült? Isten őrizz!

— Még csak célzást se tegyek az aljasságára?

— Egy szóval se. Tanúsítson nyugalmat. Legyen okos és akkor őt meg fogja ütni a guta.

— Node azt is híreszteli rólam, hogy annak idején én gyújtottam fel Gyöngyöst.

— Ne törődjék vele. Nem érti? Ne vegyen róla tudomást. Az ilyen rágalmak egyetlen ellenszere a fölény. Fogadjon szót! Hova rohan?

— Megyek és szájon vágom.

— Hát mégis?

— Mégis. Szájon vágom. Legyen okos ő és üssön meg a guta engem.

(t.)

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 64.1209 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504